

Да ўвагі!

Хто хоча
набыць газету
ў офісе рэдакцыі —
чакаем!

ДУХОЎНАЯ СКАРБНІЦА

Ад чаго праслязіўся Аляксандр Рыгоравіч

Пазаўчора ў Палацы Рэспублікі прайшла штогадовая цырымонія ўзнагароджвання лаўрэатаў нацыянальнай прэміі «За духоўнае адраджэнне» і спецпрэміі Прэзідэнта Беларусі.

Аляксандр Лукашэнка выступіў з вітальнай прамовай, і, заўважым, значная частка яе была на беларускай мове. У апошнія гады так доўга на роднай мове не доўжылася ні адно з яго публічных выступленняў. На гэты раз яно было і пафасным, і пранікнёным.

У гэтым годзе прэміямі ў асноўным адзначаны калектывы і асобы, і ў меншай ступені — персаны. Перш за ўсё ўзнагароду «За духоўнае адраджэнне» атрымала **Біблійская камісія Беларускай праваслаўнай царквы** — за пераклад шматлікіх дакументаў і літургічных тэкстаў на беларускую мову. Зразумела, што ў дадзенай энцэклапедычнай сітуацыі царкву нельга пакідаць па-за ўвагай дзяржавы.

Узнагароду атрымаў калектыў **Беларускага дзяцячага хаспіса**: людзі, якія там служаць, бяспрэчна, сапраўдныя падзвіжнікі міласэрнасці. Таксама ўзна-

гародаў адзначаны **Юлія Быкава** і **Яўген Алейнік**, аўтары музыкі і тэкстаў шматлікіх патрыятычных песень на тэму малой радзімы. Цікава, што кліп да адной з іх — «Куточак Беларусі» — здымалі непасрэдна ў Александрыі — роднай вёсцы А.Лукашэнка.

Але, бадай, самым знакамітым чалавекам у вялікім спісе ўзнагароджаных у гэтым годзе стаў **Віктар Манаеў** — вядучы майстар сцэны Нацыянальнага акадэмічнага тэатра імя Янкі Купалы, народны артыст і проста ўлюбёнец беларускай публікі. Афіцыйна значыцца, што прэмія прысуджана за яго працы ў спектаклях «Рэвізор» і «Школа падаткаплацельшчыкаў», але, вядома, уклад гэтага акцёра ў тэатральнае мастацтва Беларусі невымерна больш вялікі.

Пасля афіцыйнай часткі цырымоніі адбыўся канцэрт. Адзін з нумароў прымусіў нават праслязіцца прэзідэнта. Яго сын Мікалай Лукашэнка ў дуэце з Юліяй Быкавай выканалі фантазію для двух фартэпіяна і голасу на тэмы песен пра малую радзіму.

Вікторыя ДРОЗД.

СЛЫШАЛИ?

Лукашенко предлагает открыть поставку нефти в Беларусь через страны Балтии

Президент Беларуси Александр Лукашенко поручил правительству проработать вопрос об альтернативных вариантах поставки нефти в страну. Соответствующую задачу глава государства поставил вчера на совещании о социально-экономическом развитии страны в 2019 году и подходах к дальнейшему развитию интеграционных направлений.

Александр Лукашенко напомнил, что в этом году планируется закончить модернизацию двух белорусских нефтеперерабатывающих заводов, после чего Беларусь сможет покупать нефть для последующей переработки не только у России.

«Я уже давно ставил задачу, и нам надо ее решить: открыть альтернативную поставку нефти через прибалтийские порты. Если литовцы не согласны — с латышами договориться и закупать эту нефть. Перерабатывать на Новополоцком нефтеперерабатывающем заводе и обеспечивать балтийские республики», — сказал Александр Лукашенко.

По его словам, для стран Балтии это будет дешевле, чем сейчас, когда они покупают нефтепродукты по мировым ценам.

«Можно договориться так, что это будет наша общая нефть, которую мы переработаем на модернизированном Новополоцком нефтеперерабатывающем заводе. Тем более у нас даже есть некоторые возможности в этом плане».

(БЕЛТА.)

СКАЗАНА!

Аб аб'яднанні дзвюх дзяржаў размова не ідзе

Падчас учарашняй нарады Аляксандр Лукашэнка заявіў, што саюз Беларусі і Расіі можа развівацца толькі на раўнапраўнай аснове. «І гэта не таму, што Лукашэнка так хоча, як гэта падаецца ў Расіі. А таму, што гэта фундаментальныя прынцыпы будовы любога саюза. Няма раўнапраўнай асновы — няма саюза», — сказаў беларускі лідар.

— Усё павінна адбывацца на раўнапраўнай аснове, і на гэта павінна быць воля двух народаў — Расійскай Федэрацыі і Беларусі. Мы ўвесь час, фарміруючы гэты саюз, павінны азірацца на меркаванне нашых людзей. Таму на многіх-многіх прычынах, вы самі разумееце, аб аб'яднанні дзвюх дзяржаў размова не ідзе».

КРЫМІНАЛ

Ваеннага камісара Слущкага і Старадарожскага раёнаў затрымалі за хабар

Паводле некаторых звестак, Аляксандр Петравец браў грошы за дапамогу прызыўнікам пазбегнуць службы ў войску ці атрымаць адтэрміноўку.

Як паведаміў ў Следчым камітэце, А.Петравец знаходзіцца пад вартай.

А.Петраўцу 48 гадоў. Пасаду ваеннага камісара ён займаў з 2013 года.

Калі суд пацвердзіць яго віну, то яму пагражае да 15 гадоў зняволення.

З ЮБІЛЕЕМ!

Васіль ШАРАНГОВІЧ: «Мой мастацкі лёс непадзельна знітаваны з народамі...»

14 студзеня народнаму мастаку Беларусі Васілю Шаранговічу споўніцца 80. Самы незвычайны падарунак ён атрымаў з роднай Мядзельшчыны — там у курортным пасёлку Нарач нядаўна адкрылася яго персанальная мастацкая галерэя. Так землякі адзначылі заслугі першага рэктара Беларускай акадэміі мастацтваў, які выхаваў цэлую плеяду таленавітых вучняў, класіка айчынных графікі, які 35 разоў становіўся пераможцам конкурсаў кніжнай ілюстрацыі. Паважны юбілей — добрая нагода азірнуцца на праймыены шлях, прыгадаць цікавыя падзеі, падсумаваць зробленае...

«На візітоўцы — шляхціц з турнірным роган»

— Васіль Пятровіч, ваш бацька быў кавалём. А не казаў ён вам: сынку, бяры ў рукі молат, хіба пэндзлем на хлеб заробіш?

— Не, ніхто мяне не адгаворваў ад намеру стаць мастаком. А ў кузні я бацьку дапамагаў яшчэ школьнікам. Праўда, молат важкі 20 кілаграмаў, я яго падняць не мог, то за горнамі прылядаў. Думаю, што бацькі былі задаволены дзяццямі — мы ўсё чацвёрта атрымалі вышэйшую адукацыю. Хіба імя маё — Васіль — маме спачатку не падабалася. Яна хацела мяне Генадзем назваць. Але пакуль у далёкім 1939 годзе падвыпіўшыя сваты прабіваўся праз снежныя сумёты ў царкву ў Мікасецку, забыліся імя немаўляці. Бацюшка пытаўся-пыталася, ды, так і не дапытанышыся, прапанаваў назваць Васілём — гэтак па святцах выходзіла. Так і назвалі. А ў нас сусед Васіль быў — па мянушцы Баран. Ну, маці на хрэсьбінах са злосці і кінула: «Баран да барана — будзе чарада». Потым гадоў дзяцціль сусед з бацькамі не размаўляў, памірыліся, калі я ўжо студэнтам быў.

— Ці не ў кожнага мастака ёсць твор, які можна назваць ягонай візітоўкай. Тут можна згадаць «Пагоню Ярылы» Язэпа Драздовіча, «Блакiтнyю кaшлiцу» Вітольда Бялыніцкага-Бірулі, «Сланечнікі» Вінсента Ван-Гога. А які твор можна лічыць візітнай карткай Васіля Шаранговіча?

— А вось паглядзіце, што ў мяне на візітоўцы (усміхаюцца і дастае з шухляды). Шляхціц з турнірным роган — малюнак да пазмы «Пан Тадэвуш» Адама Міцкевіча. А калі сур'ёзна, то назваць нейкі адзін твор мне цяжкавата. Я ж найперш ілюстратар, мастак серыйны. Я заўсёды рабіў вялікія серыі ілюстрацый. Найбліжэй і найдражэй мне дзве серыі — да таго ж «Пана Тадэвуша» і да «Новай зямлі» Якуба Коласа. Сваёй візітоўкай магу назваць і літаграфію на матыве верша Янкі Купалы «А хто там ідзе?». А да «Новай зямлі» я зрабіў аж 90 вялікіх ілюстрацый, працаваў паўтара года.

— Малюнкi да Коласавай пазмы вы маглі падгледзець у сялянскім побыце сваёй сям'і. А скаль вi ведалі, чым ён ўзброены ў «Пане Тадэвушы»? Там жа кожны гузік выпісаны дэталёва.

— Першы час гэтыя працы, я вывучыў горы гістарычнай літаратуры. Мне прыяма, што «Пан Тадэвуш» з маймі ілюстрацыямі ўжо тройчы перавыдаваўся. Пабажыўшы іх, палікі далі мне званне «Заслужаны дзеяч польскай культуры» і хацелі набыць малюнкi для музея Міцкевіча. Я не згадзіўся, пажартаваўшы: вы, палікі, і так у нас многае адабраві, хай хоць гэтыя ілюстрацыі застануцца ў Беларусі...

— 35 разоў аздабленыя вамі кнігі перамагалі на розных конкурсах — беларускіх і міжнародных. А якая перамога самая памятная?

— Я ніколі не захапляўся гэтак званай «Ленініянай», але перад 100-мі ўгодкамі правадзяра сусветнага пралетарыяту, якія адзначаліся ва ўсіх рэспубліках Савецкага Саюза, мне прапанавалі праілюстраваць беларускае выданне пазмы Уладзіміра Маякоўскага «Уладзімір Ілліч Ленін». Кніга выйшла і атрымала першую прэмію на рэспубліканскім конкурсе. У 1970-м я павезлі ў Маскву, на ўсесаюзную выставу, і там яна таксама была прызнана найлепшай. Помніцца, мяне, маладога мастака, вішываў з перамогай славуты расійскай графік, лаўрэат усіх на свеце прэмій Дзімітрый Бісці. Вось так мне давалася засвяціцца на ўсесаюзным конкурсе.

«Разгарнуў газету і прачытаў, што зняты з пасады»

— Вы былі рэктарам Беларускай акадэміі мастацтваў у самыя няпростыя часы, у 1989-1997 гадах. Сканаў Савецкі Саюз, няўпэўнена становілася на ногі незалежная Беларусь. Што вам быццця самым важным са зробленага на рэктарскай пасады?

— Відаць, тое, што пры мне Беларускі тэатральна-мастацкі інстытут стаў Акадэміяй мастацтваў. Помню, як па гэтай справе я сустракаўся з прэм'ер-міністрам Вячаславам Кебічам, і ён падтрымаў маю ідэю. У

новай установе былі адкрыты новыя факультэты і кафедры, узніклі новыя спецыяльнасці — дакументальнае і мастацкае кіно. Увогуле, з цягам часу акадэмія рыхтавала кадры па 37 спецыяльнасцях. Дарчы, рэктарам мяне выбралі на першых і апошніх у гісторыі акадэміі выбарах — пры адкрытым галасаванні, пры наяўнасці моцных канкурэнтаў. Пры мне ўсё справядліва і ўсё выкладанне было пераведзена на беларускую мову. Хоць у акадэміі працавала нямяла выкладчыкаў, якія мовы не ведалі.

— Яны не супраціўляліся?

— А іх ніхто асабліва не прымушаў. Працавалі курсы беларускай мовы для ўсіх ахвочых. Як аказалася, пры жададні зусім няняжка перайсці на мову. Відаць, нехта думаў: як гэта я прыйду і буду размаўляць па-руску?.. Акадэмія адкрыта ўзяла курс на адраджэнне нацыянальнага мастацтва, на сцвярджэнне нацыянальнай культуры. Відаць, камусьці ва ўладзе гэта не спадабалася, і ўлетку 1997 года, разгарнуўшы газету, я прачытаў, што зняты з пасады.

— У газеце прачыталі? Вы перажывалі, што да вас так несправядліва паставіліся?

— Перажываў, вядома ж. Усё ж 10 гадоў жыцця я аддаў кіраўніцтву акадэміяй, фактычна на творчасць не заставалася часу. Помніцца, адра-

зу пайшоў пляшку купіў... А потым сеў і разважаў, як, не зняўшы мяне, можна было змяніць курс акадэміі? Нікч. А курс, паўтараўся, быў нацыянальным.

«Чаму Шаранговіч плот вакол Курапатаў не паставіў?»

— На пачатку 1990-х гадоў вы займаліся праектам помніка ў Курапатах, узначальвалі журы конкурсу. Ці не адчуваеце вы сябе адказным за тое, што помнік там ставіўся аж 30 гадоў?

— За гэта мяне папракаў і Васіль Быкаў (ён уваходзіў у журы). Але тут ніякай маёй віны, ніякай маёй недапрацоўкі няма. Проста дапоўнілі ад уладзі, ні ад кога не было. У той час Мінскі гарадскі фонд культуры не меў за душой ні рубля! А мне да гэтай пары закідаюць: чаму Шаранговіч плот вакол Курапатаў не паставіў? А колькі на гэта грошай трэба было — ведаць не хочучы. Так, на тагачасным конкурсе былі адхілены некалькі праектаў, але яны былі створаны абсалютна ў прасавецкім духу. Памятаю, да мяне падыйшла грамадская актывістка Мая Кляшторная і сказала: «Калі вы прапусціце адзін з гэтых бетонных помнікаў, то я на дарозе лягу і не пушчу яго ў Курапаты!»

(Заканчэнне на 2-й стар.)

З ЮБІЛЕЕМ!

Васіль ШАРАНГОВІЧ:

«Мой мастацкі лёс непадзельна знітаваны з народамі...»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар.)
– **І як вы меркавалі выйсці з тупіковага становішча?**

– Убачыўшы, што конкурс нічога не дае, я прапанаваў зрабіць міжканфесійную капліцу, каб у Курапатах мог паставіць свечку чалавек любой нацыянальнасці і любога веравызнання. І мы са скульптарам Валярыянам Яншукевічам працавалі над праектам такой капліцы. На апошнім пасяджэнні аргкамітэта, дзе прысутнічалі святары ўсіх канфесій, наша прапанова была ўхвалена. На жаль, па не залежных ад мяне прычынах практ капліцы застаўся нерэалізаваным. Але як мастак і грамадзянін я рабіў усё магчымае, каб помнік у Курапатах з'явіўся.

– **Дык вашу ідэю падхапілі маладыя скульптары – у Курапатах усталяваны помнік-капліца.**

– Усталяваны летась помнік я разглядаю як нешта часовае. Той помнік-капліца не з'яўляецца канчатковай кропкай у мемарыялізацыі Курапатаў. А ўлада паставіла і лічыць, што закрыла праблему. Вось што самае кепскае. Умоўная капліца з'явілася на месцы, дзе павінна стаяць капліца сапраўдная.

Куды чалавек мог бы зайсці, памаліцца, паставіць свечку, усвядоміць усю трагедыю. У 1990-я гады мы якраз пра гэта думалі.

– **Вы ў 1991 годзе атрымалі званне народнага мастака Беларусі. Адносіны мастака з народамі нярэдка бывалі няпростымі. Згадайма таго ж Купалу: «А людзі, глянуўшы на сонца, / Адказ трымалі грамадой: / – Па колькі нам дасі чырвоныя, / Калі мы пойдзем за табой?» А якія дачыненні з народамі у вас?**

– Яшчэ з часоў маленства мне ўспамінаецца, як на Вялікідзень на выгане, дзе рубілася новая хата, сабраліся апранутыя па-святочнаму вясковцы. Сядзелі, таманілі, спявалі песні. Я збоку назіраў. І была ў гэтым такая прыгажосць, што, відаць, тады ва мне і абудзіўся мастак. Практычна ўсе мае творы звязаны з жыццём простых людзей. Я з маленства быў з імі, чытаў ім «Новую зямлю» і здзіўляўся: чаму ім так смешна? Потым зразумеў: паэма – пра іх і для іх напісана. Так што мой мастацкі лёс непадзельна знітаваны з народамі. Можна, гэта няспілла прагучыць, але народны мастак я не паводле звання, а па сутнасці.

«Пакуль існуе нацыянальнае мастацтва, датуль існуе і нацыя»

– **У Беларусі больш не з'яўляюцца народныя мастакі і народныя пісьменнікі, хоць званне гэтае ніхто не адмяняў. На дзяржаўныя катункі ўдзямаюцца спартсмены, на падрыхтоўку якіх улада траціць велізарныя грошы. Перамог на алімпіядах, трактароў «Беларусь» і самазавод «БелАЗ» дастаткова, каб самацвердзіцца ў свеце?**

– Як могуць спорт ці трактары

замяніць нацыянальнае мастацтва? Без яго жыццё народа немагчымае. Я заўсёды гаварыў сваім студэнтам: будзьце непадобнымі на другіх, не хадзіце чужымі гарадамі. Бо, калі адчыніліся сенцы ў Еўропу, усе туды рывуліся і сталі рабіць нешта дугадазнае, тое, што даўно ўжо зроблена еўрапейскімі мастакамі. Я перакананы: мастацтва заўсёды павінна мець нацыянальны характар. Мы цікавыя свету менавіта як беларусы. Адметнасць нацыі не відна на хакейным полі ці ў кабінце трактара, яна працягваецца найперш у

мастацтве. Пакуль існуе нацыянальнае мастацтва, датуль існуе і нацыя.

– **Масква чарговым разам загаварыла пра далейшую інтэграцыю з Беларуссю, што нас не можа не насцярожваць. Што Беларусі дапаможа выстаць, захаваў свой суверэнітэт?**

– Выстаць Беларусь толькі тады, калі будзе мець свой нацыянальны гонар, калі дакажа свету, суседзям, што мы сярод другіх народаў не горшыя. Наш народ трымушчы, колькі нас ні збівалі з уласнага шляху, мы ўсё ж нека трываемся. Трываемся за сваю зямлю, мацеемся кавалкам свайго хлеба. Кажуць: у нас незайздроснае суседства – Беларусь маленькая, а Расія вялікая. І калі Расія падпіхне, дык мы і ўпадзём у яе абдымкі. Не ўпадзём! Будзем стаяць на сваёй зямлі, на сваіх нагах. Хай нашы незлічлівыя не губляюць сілы на падліканне, нічога ў іх не выйдзе. Свая мова, свая гісторыя, сумленны і працавіты народ – вось зарука нашай нацыянальнай трываласці. Думаю, што ў Беларусі павінна быць і свая царква, як ва Украіне. А то хрысцімся і на той свет выпраўляемся з чужой царквы. Гэта нас

аслабляе духоўна. Свет цяпер робіцца ўсё больш агрэсіўны, і мы мусім умацоўвацца з усіх бакоў.

– **Мастацкіх галерэй у рэгіёнах увогуле няма, а персанальныя па ўсёй краіне можна на пальцах пералічыць. Хто паспрыяў, каб ваша галерэя з'явілася на свет?**

– Гэта была даўняя задумка мядзельскага ўлад, бо родам з Мядзельшчыны трое народных – паэт Максім Танк, артыстка Марыя Захарэвіч і мастак, ваш пакарлівы слуга. Раён даўно хацеў нека нас ушанаваць, ды ўсё не атрымлівалася. Праўда, агульнавядома, як у правінцыі стаяцца да мастацтва. Карысці ж з яго ніякай... «Дапамаглі» стварэнню галерэі абласныя дажнікі. Мінскі аблвыканкам выдзеліў грошы на святкаванне, частку з іх удалося патраціць на рамонт былой школы (у пасёлку збудавалі новую, трохпавярховую), дзе зрабілі Цэнтр культуры і адпачынку. І вось цяла крыло ў ім аддалі пад галерэю (у цэнтры плануецца і мемарыяльныя пакоі Танка і Захарэвіч). Вельмі паспрыяла ў гэтай справе намесніца начальніка галоўнага ідэалагічнага ўпраўлення аблвыканкама Святлана Баранок, яна і

будынак выбіраць ездзіла, і рамонт кантралявала.

– **Вы перадалі ў галерэю 130 сваіх прац. А не шкада? Усё ж у Мінску іх змогло б убачыць наш мастак больш людзей.**

– У Мінску персанальных галерэй, здаецца, толькі дзве – Шчамялёва і Савіцкага. Больш не адчыняюць. А ў Нарачы пад галерэю адвалі больш за 200 квадратных метраў. Гэта даволі вялікі курортны пасёлак (ранейшая назва – Купа), там адпачываюць тысячы людзей. У Мінску людзям ёсць што паглядзець, куды схадзіць. А куды пайсці адпачынікам? Мне расказвалі, што пасля афіцыйнага адкрыцця галерэі яшчэ некалькі дзён ехалі цэлыя аўтобусы – людзі дачуліся і захацелі паглядзець. Прычым адпачываюць там не толькі беларусы, вельмі шмат расіян, і з краін Заходняй Еўропы турысты прыязджаюць. Нарач – для ўсіх прыцягальнае месца.

– **Дзякуй, Васіль Пятровіч, за гутарку! Прыміце ў сувязі з юбілеем віншаванні ад усяго калектыву «Народнай Воля»!**

– Дзякуй і ўсім вам!

Міхась СКОБЛА.

У «Народнай Воля» за 26 снежня была інфармацыя пра тое, што Беларуская сацыял-дэмакратычная партыя (Грамада) вызначыла аж 35 сацыяльных праблем, якія неадкладна павінны вырашацца ўладамі. У рэдакцыйным бліц-каментарыі падкрэслівалася: гэта добра, што партыя хвалюе сітуацыю, якая складаецца ў краіне. Але цікава ведаць, якія канкрэтныя варыянты вырашэння праблем прапануюць самі партыйцы.

Сёння мы друкуем артыкул кандыдата эканамічных навук П. Мігурскага. Як сябра БСДП (Грамада) ён практычна агучвае погляды партыі на вырашэнне такой архіважнай праблемы, як выяўленне эканомікі краіны на больш высокі ўзровень. Чытачы маюць магчымасць уключыцца ў дыскусію і са старонак газеты выказаць сваё бачанне шляхоў, на якіх павінна ісці Беларусь у бліжэйшай перспектыве.

ПАРТЫЙНАЯ ПАЗІЦЫЯ

Пётр МІГУРСКИ, кандыдат эканамічных навук

Як вывесці Беларусь на новы эканамічны ўзровень

Галоўнае адрозненне паміж краінамі-аўтсайдарамі і лідарамі сусветнай эканомікі палягае ў выбары мадэляў палітычнага ўпарадкавання і сістэмы эканамічных адносін.

Аўтарытарныя дзяржавы, да якіх належыць, я лічу, і Беларусь, характарызуюцца адсутнасцю паўнаважнай рыначнай эканомікі, нізкімі тэмпамі тэхнічнага прагрэсу, высокім узроўнем карупцыі, беднасцю пэўных слаёў насельніцтва і напружаннем на рынку працы.

Пры гэтым высокія чыноўнікі паспяховыя на адсутнасці ў Беларусі выхаду да мора, на абмежаванні транзітных магчымасці, недастатковаю колькасцю карнісных выпяняў... Але гэта не апраўдвае беларускае кіраўніцтва, каб размова заходзіць пра нізкі ўзровень дабрабыту значнай часткі людзей. Тым больш што ў свеце ёсць прыклады дзяржаў, якіх Бог не надзяліў асаблівым багаццямі, але ў якіх сёння недасягальна высокі для Беларусі ўзровень жыцця насельніцтва.

Прычыны маруднага развіцця нашай эканомікі не ў прыродных рэсурсах, а ў тым, па якіх прынцыпах мы яе развівваем.

У Беларусі каля 70 працэнтаў маёмасці знаходзіцца ў руках дзяржавы і да 90 працэнтаў аб'ёму інвестыцый у асноўны капітал накіроўваецца з дзяржбюджэту. Згубіць магчымасць умяшання ў эканамічныя адносіны з асабістай выгадай не могуць сабе дазволіць беларускія чыноўнікі ўсіх узроўняў улады, таму і трымаюцца за дэкацкія стасункі ў сацыяльна-эканамічнай сферы, якія не даюць плённых вынікаў.

Прэзваліраванне дзяржаўнай маёмасці ў эканоміцы Беларусі – вось што з'яўляецца галоўнай прычынай самай высокай інфляцыі на прасторах СНД – з-за ўтрымання стратных дзяржаўных прадпрыемстваў за кошт бюджэту марнуюцца велізарныя сродкі, беларусы становяцца аднымі з бяднейшых у Еўропе.

Аргументы на карысць дзяржаўных прадпрыемстваў, што яны, маўляў, вырабляюць да 60 працэнтаў валавага ўнутранага прадукту, не зусім аргументаваныя,

бо функцыянуюць амаль усе дзяржпрадпрыемствы ва ўмовах абмежаванай канкурэнцыі, бюджэтнай падтрымкі і льготнага крэдытавання.

Аднак самае масавае звальненне рабочых за апошнія дзесяцігоддзі адбываецца менавіта з дзяржаўных суб'ектаў гаспадарання. Спадарожнікамі дзейнасці большасці дзяржпрадпрыемстваў сталі падзенне попыту на іх прадукцыю на знешнім рынку, назапашванне звышнорматывуных запасаў і рост крэдыторскай запазычанасці.

З аднаго боку, на дзяржпрадпрыемствах працуе да 1,5 мільёна работнікаў, а з другога – ідзе назапашванне праблем: губляюцца тэхналогіі, кваліфікаваныя кадры, нарастаюць тэрытарыяльныя дыспарорцыі. Дзяржаўная маёмасць у цэлым нясе больш сацыяльную функцыю, чым эканамічную.

Жаданне дзяржавы кіраваць усім і ўсюды цяжкім ярмом кладзецца на вынікі працы прадпрыемстваў і дабрабыт людзей. Характэрны прыклад разбуральнага для беларускай эканомікі дзяржкіравання: у перадавых краінах інвестыцыі ў эканоміку з'яўляюцца рухавіком прагрэсу, а ў Беларусі шматлікія дзяржпрадпрыемствы многія гады знаходзяцца ў стане перманентнай мадэрнізацыі, безвыніковай і з пункту гледжання эфектыўнасці. І гэта вынік таго, што ў нашай краіне сфарміраваўся памылковы падыход у вызначэнні перадавых галін эканомікі, у развіццё якіх і накіроўваюцца бюджэтныя сродкі.

На самай справе няма перадавых галін – ёсць перадавыя тэхналогіі, якія могуць быць у любой галіне. Такі падыход дазваляе зрабіць выснову, што галіновыя прывычкі не могуць фармулявацца цэнтралізавана. І дзяржаўная стратэгія фарміравання сучаснай мадэлі эканамічнага развіцця, выпрацаваная раней, заканамерна састарэла, як састарэлі і метады гаспадарання ў краіне.

Дзяржава павінна спрыяць развіццю прыватнага бізнесу, які паступова ў Беларусь нашарчвае як выпуск прадукцыі, так і колькасць занятых у ім работнікаў. Менавіта дзяржава павінна забяспечыць добрыя ўмовы для таго,

каб прыватны капітал выяўляў і рэалізоўваў прыярытэты тэны праз найноўшыя тэхналогіі. Гэта дазваляе пазбавіцца імкнення дасягаць кароткатэрміновых эфектаў на шкоду сярэдне- і доўгатэрміновым планам. Бо меры, якія даюць кароткатэрміновы эфект, як правіла, шкодныя з пункту гледжання сярэдне- і доўгатэрміновым задачам, у тым ліку і эканамічнаму росту. А тое, што забяспечвае доўгатэрміновы поспех, практычна на неамагчыма прадэманстраваць у бліжэйшы час.

Зараз жа ўрад краіны беспаспяхова спрабуе рэалізаваць кансерватыўныя планы і розныя заданыя папўліскага характару без перспектывы рэальнага эканамічнага росту. Трэба зразумець, што сёння больш важныя не самі паказчыкі ў эканоміцы (хаця і гэта немалаважна), а тэндэнцыі развіцця і іх якаснае напавуенне. Ці не таму Беларусь на працягу апошніх гадоў ператварылася з прамыслова-будаўніча-гандлёвай краіны ў прамыслова-гандлёва-аграрную?

Знізілася ў ВУП доля паслуг транспарту, перапрацоўчай прамысловасці, так і не набралі моцы высокатэхналагічныя напрамкі ў эканоміцы. Беларускаяе кіраўніцтва працягвае ўпарта рабіць стаўку на эфемерную эфектыўнасць дзяржаўнай маёмасці, што ў выніку можа прывесці да дэіндустрыялізацыі эканомікі. Адваротны дзяржаўны падыход: рэзідэнцыі свабодных эканамічных зон (а там дамінуе прыватны капітал) дэманструюць сталы рост паказчыкаў як па вытворчасці, так і па прыбытках, колькасці работнікаў і іх заробках.

На жаль, блокчэйн, лічбавая эканоміка ў Беларусі пакуль не прынялі маштабнага характару, гэта больш удзел энтузіястаў-адзіночак. Ці не таму планы па інавацыйнай перспектыве беларускай эканомікі падобныя да казак, якія разбіваюцца аб дынаміку росту інавацыйнага прадукту, які не выходзіць за долю ў 10 працэнтаў. Пра высокія тэхналогіі можна гаварыць толькі на некаторых прадпрыемствах, якія зноў жа прыватныя ці з удзелам замежнага капіталу.

Асабліва ўвага надаецца факту мадэрнізацыі вытворчасці. Тут свае хібы: для Беларусі харак-

тэрна даганяюцца мадэрнізацыя – поўнае запазычэнне тэхналогій і адпаведнага ім абсталявання з мэтай «дагнаць і перагнаць». Практыка апошніх дзесяцігоддзяў паказвае, што Беларусь усё больш адстае ад перадавых краін свету. І, калі не браць да ўвагі неабходнасць мадэрнізацыі ў першую чаргу палітычнай сістэмы Беларусі, забяспечваць індустрыялізацыю рэальнага сектара эканомікі шляхам частковага пераабсталявання састарэлых прадпрыемстваў шкодна для будучага – іх трэба мяняць на сучасныя прадпрыемствы.

Але, трэба сказаць, без дапамогі высокаразвітых краін і замежнага капіталу гэта ў Беларусі зрабіць немагчыма. І тут нам трэба звярнуць увагу на асаблівую недарэчнасць характэрную для Беларусі: у нашай краіне спалучаюцца адкрытасць эканомікі дзяржавы і закрытасць арганізацыі кіравання на рэгіянальным узроўні. Спробы

прыватызацыі павінны быць празрыстымі і адкрытым, а работнікам прадпрыемстваў, якія прыватызуюцца, павінны быць гарантваны ўдзел у прыватызацыі на льготных умовах. Прыватны капітал павінен вырашаць лёс не толькі стратных прадпрыемстваў (распаўсюджаная практыка ў Беларусі), але і прыносіць карысць эканоміцы ў зняцці нагрукі з бюджэту, што дасць магчымасць вырашаць сацыяльныя праблемы.

Пры гэтым у Беларусі павінен запрацаваць класічны другасны рынак каштоўных папер. Павінны быць зняты ўсе абмежаванні на абарачэнне акцый: каб іх можна было свабодна прадаваць, дарыць, закладваць і перадаваць у спадчыну.

Але ж прыватызацыя не павінна быць бескантрольнай – трэба вельмі абдуманна падыходзіць да прыватызацыі ў тых галінах, якія маюць агульнанацыянальнае

Беларуская сацыял-дэмакратычная партыя (Грамада) выступае за спыненне датацый у стратныя прамысловыя прадпрыемствы, а таксама за пазтапнае скарачэнне дзяржаўнай уласнасці. Прадпрыемствы па здарачы карнісных выпяняў, метро і грамадскі транспарт павінны застацца ў дзяржаўнай і камунальнай уласнасці. Працэс прыватызацыі павінен адбывацца адкрыта. Усе грамадзяне Беларусі павінны мець права на набыццё акцый прадпрыемстваў, якія падлягаюць прыватызацыі, праз эфектыўны рынак каштоўных папер. Пры гэтым работнікам прадпрыемстваў, якія прыватызуюцца, гарантуецца ўдзел у прыватызацыі на льготных умовах. Адмяняюцца ўсе абмежаванні на абарачэнне акцый: іх можна свабодна прадаваць, дарыць, закладваць і перадаваць у спадчыну.

заманіць замежны капітал натыкаюцца ў тым ліку на бездапаможнасць і ненадзейнасць мясцовай вертыкалі. «Дабівае» сітуацыю ўзрастаючая карупцыя, якая прыбыла да татальнай нязграбнасці чыноўнікаў у працы з інвестарамі, якія праводзяць «мадэрнізацыю» пад сваю выгаду без уліку перспектывы для Беларусі.

З прычыны толькі гэтых разважанняў можна зрабіць выснову, што беларускаму кіраўніцтву надышоў час прыступіць да шырокамаштабнага раздзяржаўлення маёмасці і яе прыватызацыі. Дзяржаўная маёмасць павінна перайсці ў рукі больш эфектыўнага ўласніка. Пры гэтым сам працэс

значэнне, – чыгунка, метро, радыёвышы карнісных выпяняў, энергасістэмы...

Хачу звярнуць увагу вось яшчэ на што: прыватны бізнес павінен працаваць у аднолькавых умовах з дзяржаўным. Характэрны, няхай і не такі маштабны, прыклад, калі індывідуальныя прадпрымальнікі да 70 працэнтаў тавараў адпускаюць у доўг. Вымушаныя такіх дзеянняў абумоўлена не толькі зменняюцца насельніцтва, але і немагчымасцю на роўных з дзяржаўнымі структурамі ўдзельнічаць у вытворча-гандлёвых адносінах. Сучасны бізнес вельмі складаны, канкурэнтнае асяроддзе напхмат шчыльнейшае, чым

са стварэння камфортных умоў для бізнесу на ўсёй тэрыторыі краіны, а не вырашаць мясцовыя праблемы праз канцэнтрацыю ўвагі дзяржавы на канкрэтных рэгіёнах. Напрыклад, спробы рэфармаваць сельскагаспадарчую вытворчасць праз многамільярды інвестыцыі без прынцыповага вырашэння пытання прыватнай уласнасці адпаведнага поспеху так і не прынеслі. Валавы прадукт сельскай гаспадаркі вагаецца вакол сярэднегадавых паказчыкаў апошняга дзесяцігоддзя, а стратнасць дзяржсельгаспрадпрыемстваў нарастае, крэдыторская запазычанасць перавышае дэбіторскую часам у 6 разоў. Галіна ў

цэлым банкрут, і запазычанасць буйнатаварнай вытворчасці без дапамогі дзяржавы ніколі не будзе вернута крэдытарам. Але ёсць і новая з'ява ў сельскім жыцці Беларусі: паўсюдна адзначаюцца вёскі, дзе зусім няма дзяцей. Не вельмі прыгожы вынік рэфармавання аграрнага сектара эканомікі.

Нягледзячы наўважыць, што ключавыя праблемы сацыяльна-эканамічнай дынамікі знаходзяцца ў Беларусі па-за эканамічнай сферай. Таму для забеспячэння паступовага руху эканомікі дзяржавы патрэбна адпаведная каардынацыя дзяржаўнай, прамысловай, рэгіянальнай і навукова-тэхналагічнай палітыкі, якая і павінна прывесці да прытоку замежных інвестыцый у цэлым у краіну. Прычым сама па сабе рэгіянальная палітыка павінна з'яўляцца фактарам эканамічнага росту. Таму і заканамерна для Беларусі перспектыва дэцэнтралізаваных уладаў з дэлеганаваннем паўнамоцтваў органам мясцовага самакіравання, у тым ліку і ў фарміраванне органаў кіравання рэгіёнамі. Актуальным з'яўляецца ўкараненне лічбавых тэхналогій у дзяржкіраванне, стварэнне электроннага ўрада і перадача яму паўнамоцтваў у вырашэнні распаўсюджаных праблем, што аўтаматычна аслабіць рэгуляванне грамадства і бізнесу.

Доўгія гады мы не бачым развалючых змен у эканоміцы Беларусі, няма гарантый для прыватнай маёмасці і зараз, замежныя інвестыцыі вельмі абмежаваны па аб'ёмах і звужаны да пэўных галін, а працоўная сіла «ўцякае» за мяжу. Пры ўсім намаганні ўлады да гэтага часу ў Беларусі асобныя элементы рынку не склаліся ў сістэму, таму што пакуль няма яшчэ належага інстытуцыянальна-заканадаўчага асяроддзя, якое дазволіць мець эфектыўную, устойлівую, але і сацыяльную эканоміку.

Сучаснай Беларусі патрэбна своеасаблівы спіраль карысці для грамадства: дэмакратызацыя – прыватная маёмасць – замежныя інвестыцыі – вынік. Зразумела, што гэта вельмі спрошчаны падыход, але ў ім праглядаецца матывацыя для беларусаў, якія павінны жыць у новай эканамічнай рэальнасці.

СПАДЧЫНА

Паводле ўжо існуючага праекта, інвестар мае намер максімальна аднавіць страчаныя пабудовы старога горада. Праўда, праект закранае толькі частку знішчанага квартала.

Abb. 5. Giebelhäuser. Dritte bis fünfte Stufe.

Тое, што гарадскія ўлады прадлілі з аўкцыёну 0,15 га зямлі ў самым цэнтры старога Гродна пад забудову гандлёва-офіснага цэнтру, напалохала многіх гродзенцаў. Неабякавыя людзі адразу выступілі з крытыкай у інтэрнэце. Прычым апасенні

выказваліся самай рэальнай.

У прыватнасці, гучала, што ў мірныя савецкія часы цэлыя кварталы старога Гродна ішлі пад коўш экскаватара дзеля ўвасаблення ў жыццё «грандыёзных» на той час па сваім размаху архітэктурных праектаў: будаўніцтва аблвы-

Літоўцы хочуць аднавіць знішчаны квартал у цэнтры Гродна

Зараз ужо дакладна вядома, што заказчыкам новага будаўніцтва на тэрыторыі паміж Домам быту і Палацам тэкстыльшчыкаў стала літоўская фірма «ТД-груп», якой у Гродне ўжо належыць сетка кавярняў. У праекце, выстаўленым для абмеркавання, інвестар інфармуе, што на участку плануецца збудавать тры гандлёвыя аб'екты. Адзін з іх мае быць аднапавярховым, і яго плошча складзе 280

квадратных метраў. Яшчэ два – двухпавярховыя плошчай каля 230 і 425 квадратных метраў. Паводле меркавання вядомага гродзенскага краязнаўцы і аўтара макета старога Гродна Ігара Лапеха, які азнаёміўся з праектам, заказчык плануе максімальна ўзнавіць страчаныя пабудовы старога горада. І, што вельмі важна, перад будаўніцтвам інвестар узяў

на сябе абавязкі правесці археалагічныя раскопкі. Лапеха нагадвае, што гэты квартал старога Гродна разбураны ў савецкія часы, аднак ён быў добра вывучаны яшчэ ў 1920–1930-я і пастаўлены на ўлік як помнік архітэктуры.

Яшчэ на адну важную дэталю звяртае ўвагу Лапеха. На ягоным макеце добра відаць, што ў архітэктурны ансамбль на Замкавай уваходзілі не тры, а чатыры дамкі, якія фасадамі выходзілі на вуліцу Замкавую.

«Я разумею, што не ў сілах інвестара было спраектаваць так, як гэта выглядала нават на пачатку XX стагоддзя, наколькі на месцы аднаго з дамоў зараз праходзіць дарога, якая з Замкавай вядзе да Дома быту, – кажа Лапеха. – Гэты кавалак зямлі нават ніхто не прадаў інвестару. Хаця я

яшчэ раней прапаноўваў пераплаваць тут празезную частку, каб змяніць рух і цалкам аднавіць архітэктурны ансамбль Замкавай».

І далей Лапеха ўдакладняе, што ў будучыні ўсё ж застаецца магчымасць дабудавать чацвёрты дамок, з тым каб вуліца Замкавая вярнула свой першапачатковы выгляд.

Міхал КАРНЕВІЧ.

На здымку злева: так выглядалі дамкі на вуліцы Замкавай яшчэ пасля Другой сусветнай вайны.

Справа: вуліца Замкавая старога Гродна на макеце краязнаўцы Ігара Лапеха. На макеце відаць, што на вуліцы Замкавай побач ішчыліна стаялі чатыры дамкі. На месцы правага дамкі зараз праходзіць дарога, і яго аднаўленне не плануецца.

ВЯРТАЮЧЫСЯ
ДА НАДРУКАВАНАГА

Прабачце,
Віктар
Мікалаевіч!

У мінулым нумары «Народнай Волі» выйшла інфармацыя пра тое, што нядаўна народная артыстка Беларусі Зінаіда Бандарэнка перанесла аперацыю па замене тазабэдранага сустава. Са старонак газеты Зінаіда Аляксандраўна дзякавала ўрачам і казала многа цёплых слоў у адрас усяго персаналу 6-й клінікі. Аднак у тэкст закралася прыкрая памылка. Галоўнага ўрача балыніцы Віктара Мікалаевіча Гурко назвалі Паўлам Іванавічам.

Канечне ж, 6-ю Гарадскую клінічную балыніцу Мінска ўжо амаль 16 гадоў узначальвае заслужаны ўрач Рэспублікі Беларусь, выдатнік аховы здароўя, кандыдат медыцынскіх навук Віктар Мікалаевіч ГУРКО.

Прыносім свае прабачэнні яму і чытачам «Народнай Волі».

ПА-ЗА ГУЛЬНЁЙ

Ці прадасць Юрый Чыж мінскае «Дынама»?

Сталічны футбольны клуб ахутаны невядомасцю.

Учора стала вядома, што галоўны трэнер «Дынама» Сяргей Гурэнка пакінуў пасаду, гэта афіцыйна пацвердзілі ў клубе.

Яшчэ раней, паводле інфармацыі журналіста «Прэсбала» Аляксандра Дабрына, Гурэнка атрымаў прапанову стаць асістэнтам Славаляба Мусіліна (у свой час сербскі спецыяліст таксама трэніраваў мінскае «Дынама» і працаваў разам з беларускім трэнерам у розных камандах. – Аўт.) у клубе з Саудаўскай Аравіі «Аль-Фейха».

«Паводле слоў Сяргея Гурэнка, увесь мінулы годні трэнерскі склад цярпіва чакае развязкі. Хаця прапановы паступаюць, і той жа Гурэнка прызнаўся, што сябра і каалеа Славалюб Мусілін хоць сёння чакае яго ў Саудаўскай Аравіі. Трэнеры не сядзяць склаішы рукі, на паперы ўжо распісаны ўвесь падрыхтоўчы перыяд. Праўда, ёсць дзве акалічнасці. Калі да 11 студзеня ў «Дынама» не з'явіцца новы гаспадар, бессэнсоўным будзе

выглядаць выхад каманды з адпачынку. І больш важная: ці даверыць наогул Гурэнку і яго асістэнтам працягваць кіраваць дынама-майшнай?»

Тым часам пра новага гаспадара клуба да гэтага часу афіцыйна не аб'яўлена, усё па-ранейшаму застаецца на ўзроўні чутак і версій. Раней той жа Гурэнка выказаўся так: «Сядзім без кантрактаў, чакаем раз'яснення зверху. Вельмі спадзяёмся, што ўсё вырашыцца як мага хутчэй, бо вельмі шкада часу, які сыходзіць».

Як паведамляе bytribuna.com, не выключана, што бізнесмен Юрый Чыж можа захаваць кантроль над сталічным клубам, і на сёння гэта адзін з самых верагодных варыянтаў развіцця падзей. Аднак не выключана, што новага ўласніка працягнуць шукаць.

Нагадаем: яшчэ летам з'явілася інфармацыя, што Чыж збіраецца прадаць мінскае «Дынама». Паведамлялася, што новым гаспадаром клуба можа стаць расійскі бізнесмен Міхail

Гуцэрыёў, беларускі бізнесмен Уладзімір Япрынцаў альбо IT-прадпрымальнік Віктар Пракаленя.

Кіраўнік Беларускай федэрацыі футбола Сяргей Румас, які да таго ж яшчэ і прэм'ер-міністр Беларусі, з гэтай нагоды выказаўся таксама загадкава: «Ведаю, хто будзе новым уласнікам «Дынама», але не скажу».

Загадкаваць – гэта, безумоўна, добра для стварэння пэўнай інтрыгі, але найперш у такой сітуацыі цяпляць футбалісты і трэнеры, якія сталі закладнікамі абставін і жывуць у невядомасці. Не выключана, што многія разбягуцца ў розныя бакі, і каманду прыйдзеца збіраць, што называецца, з нуля.

Не вядома, чым усё гэта закончыцца, але ясна адно – у новым сезоне бронзаваму прызёру апошняга чэмпіянату Беларусі дзевяціцца вельмі і вельмі няпроста. А пакуль, відаць, гандаль працягваецца...

Алесь СВЯТЛАНІЧ.

ПОСТСКРИПТУМ

В деле о высылке пресс-секретаря ОГП Анны Красулиной поставлена точка

Как известно, 13 ноября минувшего года миграционные службы страны приняли решение выслать пресс-секретаря Объединенной гражданской партии Анну Красулину из Беларуси сроком на один год. Причина – три административных правонарушения, два из которых – участие в несанкционированных массовых мероприятиях и одно – неоплаченный проезд в городском автобусе.

Анна Красулина – гражданка России, но живет в Беларуси и с 2002 года имеет вид на жительство в нашей стране. Решение о высылке она посчитала необоснованным, незаконным и политически мотивированным. В основу решения УВД о высылке легли документы для служебного пользования, которые Красулиной никто не показал. Более того, Анна не была согласна с тем, что ее привлекли к административной ответственности якобы за участие в несанкционированных мероприятиях; оспаривала это решение в белорусских судах, но, получив отказ, обратилась в Комитет по правам человека ООН. Свое решение Комитет еще не вынес.

18 и 19 декабря в суде Московского района состоялось рассмотрение жалобы Анны Красулиной. Вердикт судьи Ольги Гусаковой: «Жалобу Красулиной удовлетворить. Решение ОГиМ о высылке отменить».

Конечно, Красулину это порадовало. Она осталась в Беларуси, со своей семьей. Но представители УВД Московского района могли обжаловать это решение в суде высшей инстанции.

– В среду 9 января я получила информацию из суда Московского района, что инициаторы моей высылки не стали этого делать. Срок, который отводился на обжалование, – 15 дней – прошел, – говорит Анна. – В тот же день, 9 января, я сходила в отдел по гражданству и миграции Московского района, подала документы на продление вида на жительство и попросила решить вопрос об аннулировании штампа о высылке, который был поставлен в мой паспорт. Начальник отдела был предупредителен и вежлив, поставил поверх него другой штамп: «Аннулировано». Так что на уровне ОГиМ дело закрыто.

Ольга ГРИНЕВИЦКАЯ.

ЗНАКОМСТВА

Почему Павел Камышов из Подмосковья подписался на ПДФ-версию «Народной Воли»

Незадолго до Нового года редакция «Народной Воли» возобновила подписку на ПДФ-версию печатной газеты. Одним из первых, кто решил дважды в неделю получать газету по электронной почте, оказался Павел Камышов из подмосковного города Фрязино.

Заметим: Павел вместе с женой и тремя детьми встречал новогодние праздники в Минске. А перед отъездом решил зайти в редакцию и поделиться своими впечатлениями о Беларуси, рассказать о том, почему ему, россиянину, захотелось получать новости из соседней страны.

– Беларусь – не чужая нам страна. Моя жена Юлия наполовину белоруска, ее отец родом из Минска. Тут живут родственники. Каждый раз, бывая в Беларуси, что-то новое узнаем. В России информации о Беларуси очень мало. Если и попадает, то в основном о приезде Лукашенко в Москву, переговорах на высшем уровне. О том, что происходит внутри вашей страны, сведений в наших средствах массовой информации, считай, никаких. А нам хочется больше знать о Беларуси, поэтому и подписались на ПДФ-версию газеты «Народная Воля». Система подписки очень проста. Оплачивал картой «Альфа-банка» через Webpay.

– Павел, стоимость подписки на нашу газету около трех долларов в месяц за восемьдесят номеров. Это дорого по российским меркам?

– Я пока не могу сказать, дорого это или нет. Все зависит от того, какие материалы публикуются, каково их содержание. За интересный, полезный, запоминающийся информацией можно и дороже заплатить...

– А о чем вам было бы интересно прочитать?

– О жизни людей, об их благосостоянии, о том, как они чувствуют себя в это непростое время.

– Поскольку вы уже не однажды бывали в Беларуси, то какое-то мнение о нашей стране сложилось...

– Четко могу сказать про те вещи, с которыми лично столкнулся. Первое, что бросается в глаза, – несовершенная работа некоторых обслуживающих организаций, отсутствие у них клиентоориентированного подхода. Прошлым летом, например, мы были в Несвиже. Казалось бы, раскрученное туристическое место. Но у нас возникли проблемы с обменом денег. В выходной во второй половине дня закрыты все банки. Такая же ситуация с магазинами. Да,

там есть один супермаркет. Но мы жили в другом конце города, далеко от него. Все маленькие магазинчики были закрыты. Такие вещи удивляют. Я понимаю, когда такое происходит в глухой провинции, далеко от туристических маршрутов, где нет необходимости в обменниках, кафе и работающих допоздна магазинах. А в Несвиже такая потребность есть.

Вторая проблема – слабо развиты информационные системы. Интернет есть далеко не везде. Взять, к примеру, карты и справочники «2ГИС».

Отличная вещь, в них можно найти любую нужную информацию. А туристу сейчас без хорошего электронного путеводителя в чужой стране очень неудобно. Но подобных порталов в Беларуси нет. И это странно, так как я знаю, что тут много компаний, которые занимаются IT-бизнесом. Но туризм, видимо, не находится в поле их разработок. А у страны большой туристический потенциал. Беларусь должна больше привлекать туристов, заботиться о том, чтобы им было тут комфортно. Хотелось бы, чтобы в больших городах, туристиче-

ских станциях по-русски и по-английски. Но в той же Казани, столице многонационального Татарстана, объявляют на трех языках – русском, английском, татарском. Почему и вам так не сделать?

– Когда что-то не понимаете, приходится обращаться к прохожим?

– Да, язык, как говорится, до Киева доведет. Люди у вас замечательные. К кому ни обращались, всегда подсказывали, объясняли, чуть ли не за руку отводили. Помню, в Бресте искали конкретное кафе с национальной кухней. Случайные прохожие проводили нас к нему. Оно оказалось на территории парка.

– Какие блюда белорусской кухни любите?

– Драники, конечно. Еще дразы, тыквенный суп, мочанку. Мне нравится белорусская кухня, она сытная и вкусная. Дома иногда готовим драники. Хочу сказать по поводу белорусских кафе, мест общепита. Где бы мы ни обедали, везде было очень уютно и чисто, соблюдались все санитарные нормы. Грязные рюмочки ни разу не попадались. Причем всегда сопоставимо: цена – качество. Только однажды неоправданно дорого поели. Это было в Мире. Тогда там было открыто только одно кафе.

– Где вы жили, когда путешествовали по Беларуси?

– Чуть больше года назад летом мы проехали от Орши до Бреста с остановками в Минске, Несвиже, Мире,

Бресте, Беловежской пушце. Ночевали где одну ночь, где две. При себе жились пользоваться международными системами бронирования. Проблем не возникло.

Везде нас встречали очень радужные приветливые люди. Что меня поразило, все старались официально оформить документы, заключить договор аренды. И это здорово: ведь в первую очередь это наша защищенность. В поездках по России бывало по-разному. В одном месте мы даже не видели хозяйина, созванивались с ним по телефону, а ключи от квартиры он оставил нам у продавца соседнего магазина.

– Если бы вдруг по каким-то причинам вам пришлось переехать из России в Беларусь, смогли бы вы тут жить, сохраняя тот же уровень достатка?

– Учитывая то, что я работаю в сфере IT и над большинством проектов – дистанционно, думаю, чувствовал бы себя у вас неплохо. Стоимость жизни в Беларуси и России примерно одинаковая. Доходы у белорусов, конечно, меньше. Хотя в IT-области вполне неплохие. И она развивается в Беларуси, это видно.

– Вам понравился Минск новогодний?

– Минск в принципе хороший крепкий европейский город. Это совсем не «совок». В нем приятно находиться, а сейчас тут чувствуется еще дух праздника.

– Спасибо! И счастливого вам дороги домой! Екатерина МЕДВЕДСКАЯ

КАЛОНКА
АЛЕСЯ НАЎВЕСЯКалі пустыя
кашалькі,
вырошчвайце свае
гуркі

Міністэрства антыманапольнага рэгулявання і гандлю склала спіс спажывецкіх тавараў, якія будуць карыстацца найбольшым попытам у 2019 годзе. У яго, у прыватнасці, увайшлі сакеры, косы, сярпы, штопары...

Чытаў з усмешкаю на твары (Не рагатаў парою ледзь),
Якія рэчы і тавары
Чацей ва ўжытку будзем мець.
Не дасць, магчыма, хтосьці веры,
Але сцвярджаецца ўсур'ёз,
Што нам спатрэбяцца сакеры
І не абыйдземся без кос.
Я дваццаць год касу не бачыў!
Таму адчуў намяк такі:
Эксплуатуеце вашы дачы,
Калі пустыя кашалькі;
Не даярайце больш уладзе,
Бо да галечы давядзе,
Вам ухвацца трэба ў садзе
І калупацца на градзе,
Каб на сталі былі заўсёды
Гурочки, грушы, гарбузы,
Каб плён далі караняплоды,
Апроч астагняй драбязі;
Таму і будуць вам дарэчы
Сакеры, косы, сахары,
Якія помінь люд старэчы.
Дык Бог у момач вам, сябры!

Сябе мы будзем цешыць чаем
І есці свойскую яду.
Адно мяне не засмучае —
Што будуць штопары ў хаду...

Зацягнулі паясы,
сталі біцца за трусy

Дырэктар бабруйскай кравы «Еўра-хэнд» пabіў маладзіцу, якая спрабавала ўкрасці жаночыя трусy. Супраць дырэктара ўзбуджана крyмінальная справа (маладзіца заявіла, што ён імкнуўся яе згвалтаваць), а сама зладзейка атрымала штраф.

Як не маеш грошай многа,
Абнасіў адзенне ўпэчант,
Дык табе дарункам Бога
Зласца нават саканд-хэнд.
(Правсятлю няўцымным клёпкі:
Саканд-хэнд — замежны хлам.
І атрускі, і атопкі
Адляюць буржуй нам.)
Сярод нас, скажаць дарэчы,
Небагатых дужа шмат,
І таму такія рэчы
Прадаюцца нарасхват.
Цугам люд ідзе да кравы,
Дзе шматдзі ляжыць гарой.
Часам там бываюць драмы
(Дый трагедыі парой).
...У жанчыны грошай мала
Ці наогул не было.
На паціах жа лажала
Дзе-нідзе зусім не тло.
Вунь, напрыклад, ніштаваты
У трусочы жаночых від.
І цана — не паўзарплата,
І не трэба браць крэдыт.
Ды карцела маладзіцы
Мець трусy нашармака.
І мжволі да паліцы
Пацягнулася рука...
А дырэктар гэтай кравы
Пазіраў на манітор,
Бо сачыў галоўны самы,
Каб ніхто тавар не спёр.
І на тую маладзіцу
Кінуў ён пагляд касы.
Што такое? Пад спадніцу
Пхае ўпотаікі трусy!
Заплаціць, лічы, калейкі
Не жадае за тавар!
Ён памчаўся да зладзейкі,
Як пажарны на пакар.
Абхапіў дырэктар, рукі
Ёй за спінаю залпеў,
Ну а потым да навукі
Надаваў і кухталёў.
Атрымала ўдольств крала!
Ды не скончыўся эксцэс:
Каб забраць трусy, што ўкрала,
Пад спадніцу ён палез...

Каб спадніцу ён палез...
Шкадаваў напатым горка,
Што саваў туды руку,
Бо пасля была разборка,
І сказала следаку
Маладзіца:
— Ён наскачыў
Звера хіжга нахштат!
І хоць зліццё плыў у вочы —
Учыніць збiраўся гвалт!
Не дастаў трусy чужыя —
Зняў ён тья, што на мне!
І службовец справу шые —
След зняшоўся на сцягне.
Ён жа там з'явіўся нежак...
А зладзейцы штраф далі.
Ёй было шкада капеек,
А цяпер аддасць рублі.

Зараз час нядобры ўсё-ткі:
Зацягнулі паясы
І гатовы грызці глоткі
За злінялыя трусy...

З НАГОДЫ

На беларускіх ялінках цацкі павінны
ззяць нацыянальным зместам

Імкнуся разабрацца і разумею, што не перажыць больш таго вялікага хвалявання, якое было, калі бацька ўносіў у дом ялінку і мы, дзеці, яе ўпрыгожвалі. Святло газавай лямпы адлюстроўвалася ў сама-робных цацках і вабіла сваёй чароўнасцю. Разам з пахам смалы ў дом прыходзіла чуд-святая. Сустракаці Новы год у глыбінцы было найвялікшай радасцю для дзіцячай душы.

Пратрэс даўно даў электрычнасць, з'явіліся штучныя ёлкі і самыя розныя шклянныя цацкі. У самім рытуале ўпрыгажэння ялінкі ўжо няма таго сакральнага эстэтычнага зместу, калі кожнаму маленькаму ўзору самадзейнага выяўленчага мастацтва, які ўяўляла сабой цацка, трэба было адшукаць належнае

месца на ялінцы. Гэта было сапраўднае эстэтычнае выхаванне...

Я ведаю, што Таццяна Барэль з Асіповічаў імкнецца захаваць для нашчадкаў значнасць і прыгажосць колішніх ёлачных упрыгожанняў. Нядаўна ў раённым музеі адбылася выстава з яе калекцыі з

трох соцень цацак 30–80-х гадоў мінулага стагоддзя. На іх адлюстраваны як сімвалы эпохі, так і рэчы, больш блізкія дзіцячаму ўспрымання з рэальнага свету, выявы казачных герояў і простых людзей. Наведвальнікі музея са Швецыі былі ўражаны такім беражлівым стаўленнем беларусаў да захавання памяці пра мінуўшчыню.

Таццяна Барэль займаецца не толькі збіраннем, але і рэстаўрацыяй ёлачных цацак, шкадуе, што падчас летніх выкідаў іх на смецішні разам са старымі фотаздымкамі. Яна ўпэўнена, што выхаванне навагодняй цацкай вельмі важна, і на беларускіх ялінках яны ўжо даўно павінны ззяць нацыянальным зместам.

Віктар ХУРСІК.

ПРОБЛЕМА!

Органическая продукция...

Когда она будет на нашем столе?

Органические продукты... В последнее время о них заговорили не только аграрии, но и специалисты по питанию, экономисты, представители сферы торговли. В нашей стране, я слышал, готовится закон об органической продукции, и, надеюсь, он положит начало развитию новой подотрасли. Это во-первых, вред нитратов для человека по сравнению с пестицидами — это все равно, что укусы по сравнению с укусами змеи. Ведь большинство пестицидов — это яды, а нитраты в оптимальном количестве даже нужны нашему организму.

Проверка на наличие радиации тоже, как говорится, полуправда, так как имеющиеся в лабораториях рынков радиометры фиксируют только гамма-излучение, которое дает при радиоактивном распаде цезий, но не дает стронций, распад которого сопровождался бета-излучением, поражающим наши органы изнутри. Период полураспада этих радиоактивных элементов примерно одинаков, и осталось их после Чернобыльской трагедии примерно одинаковое количество, но мы постоянно слышим толь-

и решится этот вопрос только после принятия закона об органической продукции, когда будет контролироваться не только сама продукция, но и весь процесс ее производства, что, кстати, за рубежом уже делается.

Можно предположить, что продукцию, более-менее прибреженную к органической, есть возможность сегодня производить на приусадебных участках, где прополка от сорняков проводится вручную, что позволяет избежать применения гербицидов. С болезнями растений частники борются народными методами, не прибегая к использованию фунгицидов, инсектицидов и т.д.

Но покупатели на рынке топчутся у тех прилавков, на которых лежат более дешевые овощи, не интересуются, каким образом они произведены. То же относится и к фруктам, которые во многих хозяйствах обрабатываются за лето до десяти и более раз. А на приусадебных участках многие владельцы вообще не обрабатывают, но покупатели предпочитают красивые блестящие яблочки в восковой оболочке, не зная, сколько вредных веществ в них содержится.

Вот почему для аграрного сектора давно пришло время заняться как следует производством органической продукции.

Валерий Александрович ЛИСТОПАД, бывший учитель, ударник двенадцатой пятилетки. д.Лунники Слуцкого района.

З НАТУРЫ

Пра цукеркі «Беларусачка», «Добрага Яна» і актыўную грамадзянскую пазіцыю

Хачу падзяліцца з чытачамі «Народнай Волі» — газеты, якую я чытаю даўно, рэгулярна і з задавальненнем, — адной прыгожай, што адбылася са мной напрыканцы мінулага года.

Як і многія жанчыны, я люблю ласункі. Асабліва мне даспадобы салодкія вырабы бабруйскага ААТ «Чырвоны харчавік» — зефір, пасіла, казінакі. А пару гадоў таму я адкрыла для сябе вельмі прстойнай цукеркі гэтага вытворцы — «Беларусачка». Дэмакратычныя па цане, смачныя і, што асабліва прыемна, надзвычай густоўна аформленыя, ды яшчэ па-беларуску! Каробка «Беларусачкі» — журавінавай, сунічнай, агрэставай (усюго пяць відаў на выбар — смачныя ўсё!) — даўно стала маім любімым прэзентам у самых розных жыццёвых сітуацыях.

З надыходам снежня і ў клатах пра навагоднія падарункі я наведвалася ў знаёмы фірмовы магазін на вуліцы Адзіноцова. Прадавачка, кабета з выразным адбіткам пражытых гадоў і стоенай раздражнёнасцю на твары, упэўнена паклала перада мной сунічныя цукеркі, хаця я прасіла журавінавай. На маю заўвагу пра іншую каробку жанчына агаломшылася мяне тырадай, з якой запамінілася «не излучала», «мне это не нужно», «таких, как вы, — одна на тысячу» і нешта падобнае.

Зрабіўшы патрэбныя мне пакупкі, я папрасіла кнігу заўваг

і прапаноў, напісала адпаведную заяву і... забылася пра непрыемнае здарэнне на некалькі тыдняў. Аж пакуль дачка не абвясціла мне, што на прываслаўныя Каляды мае прыхаць з Расіі свацця. Трэба рыхтавацца да сустрэчы. Успомніўся прыкры магазінны эпізод. А дзе ж пісьмовы адказ на маю заяву? Яго не было. Паглядзеў у інтэрнэце закон аб правах спажывцоў. Так, 14 дзён, адвезеныя на інфармаванне заўніка ў сувязі з яго пісьмовым зваротам, прайшлі. Я ведала, якім павінен быць мой наступны крок: заява ў адміністрацыю Фрунзенскага раёна, на тэрыторыі якога знаходзіцца юрыдычная асоба, дзе адбыўся інцыдэнт, аб парушэнні майго права як спажывца. Пісаць вельмі не хацелася, бо чамусьці ўяўлялася, што адказу зноў не будзе альбо я атрымаю фармальную адпіску тыпу «ваш зварот накіраваны для разгляду ў...».

Пераадольваючы сябе, вырашыла ўсё ж адшукаць тэлефон кіраўніцтва фірмовага магазіна, каб спраўдзіць, ці вядомы ім факт майго пісьмовага звароту. Знайсці ў Сеціве патрэбныя кантакты цяжкасці не складала, і неўзабаве я ўжо ведала, што інфармацыя пра інцыдэнт дырэктару, у падпарадкаванні якога некалькі гандлёвых кропак «Чырвоная харчавіка», даведзена не была. А праз некалькі дзён я трымала

ў руках адказ на маю заяву, які мяне вельмі ўсцешыў. Не магу ўстрымацца, каб не працываць яго цалкам:

«Паважаная Тамара Мікалаеўна!

ПГУП «Добры Ян» разледжаны Ваш зварот, занесены 02.12.2018 у кнігу заўваг і прапанов гандлёвага аб'екта, размеічаных у г.Мінску па вул. Адзіноцова, д.20. Па факсе грубых паводін прадаўца з аптовай праведзена прафілактычная гутарка, прынята рашэнне аб яе дэпрэміраванні на выніках работ за чвэрцты квартал 2018 года. З гэтай выключэння аналагічных сітуацый у бліжэйшы час будуць набіты спойнікі беларускай мовы для наступнага іх выкарыстання персаналам прадпрыемства. Названы крытэрыі у далейшым будзе ўлічвацца пры падборы персаналу.

Забавя ўдзячна за ўнесеную прапанову, праяўленую актыўную грамадзянскую пазіцыю.

З паваяай, П.Ю.Дабрыян, дырэктар ПГУП «Добры Ян».

З гэтай маленькай гісторыі кожны можа зрабіць свае высновы. Але ясна адно: не ўсё так безнадзейна ў нашым царстве-гаспадарстве. І каб зрэдку атрымліваць радасці скінула тэлерамі, трэба грукацца па ўсе дзверы, пераадольваючы бязвер'е, стому, свае маленькія слабасці.

Тамара КАРОТКАЯ. Мінск.

ОТКРЫТОЕ ПИСЬМО

председателю Барановичского горисполкома Юрию ГРОМАКОВСКОМУ

Почему бы в Барановичах не увековечить память
солдат-белорусов, погибших в Первой мировой войне?

Уважаемый Юрий Анатольевич!

Под Вашим председательством прошло заседание городского совета по вопросам историко-культурного наследия. Во время Первой мировой войны какой-то период в Барановичах находился Николай II. Здесь была ставка царя. А далее я цитирую местную газету «Наш край» (5.01.2019): «Спустя 100 лет потомки думали, каким образом увековечить это историческое событие».

Отмечу, что «потомки», не известные широкой общественности, спохватились спустя четыре года после юбилейной даты, но всё же решили сделать «подарок» жителям города.

При Вашем предшественнике много говорилось о создании музея царя-батюшки, но с его уходом с поста председателя горисполкома как-то все успокоилось. И вдруг при Вашем участии забытая идея становится реальностью.

Решили установить памятный знак у железнодорожного вокзала Барановичи-Полесские. Кстати, там уже стоит солидный камень, напоминающий о выступлении революционно настроенных солдат.

Юрий Анатольевич! Неужели Вы забыли о расстреле Николаем II мирной демонстрации в Петербурге? Последний российский император, пожалуй, этим печальным эпизодом и отличился.

Да, Русская православная церковь считает Николая II святым, и тут ничего такого нет — дела церковные. Вот и Гришка Распутин уже не развратник, а «святой старец».

В Первой мировой сцепились империи, и война была империалистической, но на фронте погибли солдаты, в массе своей крестьяне и рабочие. Так почему бы в Барановичах не увековечить память солдат-белорусов, погибших на той войне? Это было бы по-человечески понятно.

И главное. В царской России даже название Беларусь оказалось под запретом, наша земля стала безликим Северо-Западным краем. Нищету и бесправие принес царизм на нашу землю. И в те времена, чтобы получить образование, белорусы должны были ехать в Петербург, Варшаву... Только независимость дает нам надежду на достойную жизнь. При всех существующих сегодня проблемах я не хотел бы возвратиться в советское прошлое и тем более жить в российской империи.

Юрий Анатольевич! Необходимо увековечить Беларусь, возвращать народу его историческую память, национальное достоинство и не забывать, что у нас два государственных языка, но почему-то на улицах нашего города почти все вывески сделаны на русском. Неужели Вы этого не видите?

А что касается российских императоров, то их восхвалять, любить и оплакивать в России есть кому.

Между прочим, а почему жителей Барановичей не подключили к обсуждению «исторического события 100-летней давности»? Их мнение разве не важно?

Сымон СВИСТУНОВИЧ, житель Барановичей.

ВЕКАПОМНАЕ

Знішчаныя хутары

У міжрэччы Дняпра і Бярэзіны знаходзіцца куток, які мілей мне за ўсё на свеце. Абাপал ціхаплынай рэчачкі Алешынікі, якая акружана сасновымі барамі, перамяжаючыся з бярозавымі гаёчкамі, стаіць, яшчэ трымаецца апошнімі жыхарамі, вёска Кабанаўка — мая малая Радзіма.

Бойкія дарогі абмінулі гэты куток, землі тут пясчаныя, не дужа ўрадлівыя, ласы — у большасці сасновыя бары і то невялікага банітэту.

Да 1860 года мясцовы пан прагуляў у карты вёску на 200 даражоў і амаль усіх людзей прадалі і вывезлі ў Сібір у Томскую губерню. Новы пан — інжынер-капітан Юлій драдэ Бэхлій — за гадоў колькі спляжыў усе навакольныя ласы дашэнтну, зарабіўшы добрую калейчыну, і ў часы сталінскіх рэформ ізноў разбагацеў, прадаўшы казне ўжо аголеныя ад ласоў землі.

Уся Бэхлійшчына, як называлі яе людзі між сабой, гэта значны абшар былой Якіма-Слабадскай воласці Рэчынскага павету. Сяляне выкуплялі зямлю, сенажаці — сяліліся на хутарах. Абжываючыся, булбучыся, займаліся земляробствам, жывёлагадоўляй, гадавалі дзяцей. Дужэйшыя і найбольш працавітныя становіліся з цягам часу на трывалыя ногі, а вось у гультаёў не вельмі атрымліваўся плён працы на зямлі.

Дзед мой па матчынай лініі, Трафім Савельевіч Гаўрыленка, 1891 года нарадзіўся, вырнуўся з Першай сусветнай вайны, атрымаўшы кантузію, заслужыўшы Георгія, і прывёў дзвух коней у падзяку за службу. У дзеда быў хутар з пясчаной зямлёй, але з добрай сенажаццю ва ўрочышчы Дзеравянка, паўз Біроў-раку. Разам з братам Міхайлам валодалі балотам, якое не выкарыстоўвалася. Яго ім прыкупіў іх бацька, мой пра-дзед Саўка. Яно і зараз мае назву Саўкаў мох.

На пераломе 1920–1930-х гадоў мінулага веку пачалі ствараць калгасы. Усе пралатары першымі падаліся ў іх са сваімі сем'ямі, бо ўлада паабяцала надзяліць іх усім, чаго ў іх бракавала на той час. Ніхто не думаў, што чужое дабро вылезе ў рабру. А вось сапраўдныя гаспадары ўпарціліся аддаваць уласнае, нажытае потам, у агульны кацёл-калгас.

Па даносах пачалі вывозіць тых хутаран, якія не падабаліся ўладзе, але і не менш важкай мэтай даносчыкаў з'яўлялася тое, што такім шляхам можна было атрымаць іх нерухомую і рухо-

мую маёмасць: жывёлу, будынкі, малатарні, млыны. Зайздрасць ў вельмі вялікі грэх у людзей, але жывёзнікі не грэбавалі нічым. Каго прымутова вывезлі — ніхто з іх і іх родных назад ужо ніколі не вярталіся, а гаспадаркі іхнія падпалі пад раскулачванне, то бок рабаванне. Тых хутаран, якія пазбеглі раскулачвання, абклілі непаспелымі падаткамі. Жыццё было невыноснае, часам іншыя накладалі на сябе рукі. За нявыплату падаткаў з хат забіралі падушкі, коўдры, цэбры, бочкі, кажухі. Жах вітаў між людзей. Дзяцей не было ў што апранаць, харчаваліся абы-чым, жыццё — адны пакуты.

У тых гады ўкраінцы хадзілі па хутарах і прасілі хоць чаго пасці, абменьвалі рэчы (самавары, боты) на ежу, бо ў іх, успамінала бабуля Люба, быў страшэнны голад. Шмат іх паміраў па дарогах, ля палаткаў.

Дзед Трафім упарціўся доўгі час, не жадаў ісці ў калгас: як гэта і сваіх коней аддам некаму?

Бачачы непазбежнасць рэпрэсій і далейшых адмоўных наступстваў бабуля Люба ўпрасіла старэйшага сына Мікалая, які

потым загінуў у 1941 годзе, напісаць заяву аб уступленні ў калгас, тоячы гэта ад дзеда. Калгас меў назву «Камуніст», а людзі жартам і ўсур'ёз казалі: «Стары». Мянущка гэта існавала аж да сёння калектывнай гаспадаркі.

У дзеда забралі ў калгас двух коней, дзве каровы, пяць авечак, еўню, плугі, бароны, вупраж і іншае начыненне.

Зямлі пакінулі невялікі лапкі, абклаўшы падаткам, дабра што не вывезлі са свайго хату ў Сібір.

У 1938–1939 гадах прыйшоў загалд прымутова знесці хутары — звесці іх у адно месца, у вёску Кабанаўка. Прыязджалі актывісты, сцягвалі стрэхі з будынкаў, валілі нават сцены і вымушалі пераязджаць у вызначанае ў вёсцы месца. Шмат хто з хутаран, пакінуўшы ўсё, з'ехаў у іншыя паселішчы, не жадаючы бачыць і трываць бясхочныя дзекі і пакуты. Пімен Кісялёў апавядаў мяне, што яго бацька не змог вытрымаць такіх падзей, кінуў хату і ўсё, што ў ёй было, і пешкі з жонкай адправіўся за 40 кіламетраў у горад, каб не бачыць і не чуць аб рабаўніцтве. Старая ўжо Анота Асаўчыца, у якой хату

перавезлі ў вёску, засталася жыць у зямлянцы, дзе і дачакалася пасля вайны смерці. Хату ж у вёсцы расцягнулі па бярвану. Было і такое, што нехта з сям'і хадзіў на працу ў калгас, а другі сем'янін — не. Вельмі цяжка жылося ў калгасе, але аднаасобнікі не жылі, а існавалі, бо былі пазбаўлены ўсяго.

Са 180 хутароў за час раскулачвання большасць знікла са сваімі жыхарамі бясследна. Дзед Трафім хацеў таксама з'ехаць, завербавацца ў Ленінград, але нешта яго спыніла. Ён перавёз хату ў вёску на жоўты неуродлівы пясок. Аздобіў яшчэ да вайны сваю сядзібу, цягаючы на плячэ наноўкамі пладародную зямлю, пасадыў сад, выкапаў рыдлёўкай копанку. Штодзень хадзіў на знясільваючую працу ў калгас, падарваўшы здароўе, не атрымліваючы на рукі ніякага заробку.

Бабуля Люба задавала пытанне, на якое няма адказу:

— Ну хай памешчыкаў, багачэй раскулачвалі і знішчалі, лічачы, што яны нарабавалі ў іншых, але за што вывозілі людзей у лапцы і зрэбані вяртатцы разам з маямі

дзецмі ў лютыя маразы, які зланыцца пад канвоем са зброяй? Гэтага ў той час ніхто з хутаран не разумеў. Людзі хадзілі амаль галодныя, апавядалі тых, хто даўно ўжо адышоў у іншы свет:

— Чакалі вясны як паратунку: хутчэй бы вылезла на балое пшчае, каб звярнуць нейкую страву.

У народзе была на слыху частушка:

Як быў цар Мікалаша, быў хлеб і была каша.

Як прыйшлі балышавікі, то ні хлеба ні мукі.

Мінула 80 гадоў, як былі знесены, знішчаны Кабанаўскія хутары. Сёння даравоцкія чуюць розныя меркаванні наконт хутарскога гаспадарання ў тых далёкіх часы. Але я скажу так: на хутары нельга жыць гультаём, абібокам ці п'яніцай. Хутар выхоўвае працавітага, ашчаднага, дайнага чалавека, які любіць зямлю.

Бальшавікі пераламілі хрыбет сялянству, а цяпер праўнікі і прапраўнікі не хочуць нават і размовы весці пра зямлю, бо ўжо надта ім смілыць тое, што адбылося з іх продкамі. Самае дарогае, што падарыла людзям прырода, — зямля — сёння не мае дайнага гаспадары. А таму масам плачэўныя вынікі.

Алег БЕЛІКАЎ.

г.Жодзіна.

ЗА РУБЕЖОМ

Забастовка в Германии

В трех крупных аэропортах Германии – Кёльн/Бонн, Дюссельдорф и Штутгарт – в четверг 10 января началась забастовка сотрудников, отвечающих за безопасность перевозок пассажиров и грузов. Эту информацию подтвердил представитель профсоюза Verdi. Акция может затронуть почти 110 тысяч пассажиров. Германский профсоюз настаивает на введении единой федеральной тарифной сетки, предполагающей оплату в 20 евро за час работы сотрудников, досматривающих пассажиров, грузы и персонал аэропорта. В настоящий момент этот показатель варьируется в зависимости от земли и характера деятельности. Работодатели были готовы пойти на уступки и согласиться на повышение зарплат в коридоре, верхняя граница которого предполагалась на уровне в 6,4 процента. В Verdi с предложением не согласились.

«Первоочередная забота – это Россия»

В новогодней речи, произнесенной 6 января, министр обороны Норвегии Франк Баке-Йенсен допустил вероятность возникновения новой войны в Европе. Отрывки из речи министра публикует The Barents Observer.

По мнению Баке-Йенсена, ответственность за дестабилизацию ситуации в Европе несет в первую очередь Россия. «Наша первоочередная забота – это Россия. Мы все явнее ощущаем озабоченность в связи с нашим соседом на востоке», – отметил министр.

Родила женщина, десять лет лежащая в коме

В больнице штата Аризона пациентка, пребывающая более 10 лет в вегетативном состоянии, родила ребенка. Малыш, которого родила пациентка, сначала не дышал, тем не менее сейчас сообщается, что он жив и находится под присмотром врачей. А полиция начала расследование по факту изнасилования и выясняет, от кого могла забеременеть женщина, собирая образцы ДНК сотрудников клиники.

ПРАБЛЕМА

Спачатку весела, потым сумна

З пачатку зімы ў РНПЦ неуралогіі і нейрахірургіі з траўмамі, атрыманымі пры катанні з горак на цябінах, звярнуліся больш за 100 дзяцей.

Як паведамляе прэс-служба Міністэрства аховы здароўя, шпіталізаваны 35 пацярпелых, з іх тры – з цяжкімі траўмамі. Дваіх непэўналетніх праперэравалі. Адно дзіця перанесла дзве аперацыі.

Паводле слоў кіраўніка РНПЦ, галоўнага пазаштатнага спецыяліста па дзіцячых нейрахірургіі Міністэрства аховы здароўя Міхаіла Талабаева, кожны выхадзі, святочны дзень у цэнтр прывозяць з траўмамі мінімум 10–15 дзяцей.

Акрамя таго, за мінулыя школьныя канікулы па дапамозе ў РНПЦ траўматалогіі і артапедыі звярнуліся больш за 30 дзяцей з так званымі цяжкімі траўмамі, 9 з іх шпіталізаваны.

НА ДНЁ

Не выплывуць?

Хакейную мінскаму «Дынама» ў чэмпіянаце КХЛ застаецца правесці 16 матчаў.

Як мы і прагназавалі на пачатку сезона, сёлета «Зубрам» не спеціць патрапіць у плей-оф, а калі так здарыцца, то гэта будзе найвялікшым чудом.

Зараз каманда займае ў турнірнай табліцы ў 10-е месца і адстае ад зоны плей-оф на 16 ачкоў. Пры гэтым з 16 матчаў, што засталіся, дзевяць дзявятца правесці ў гасцях.

Зрэшты, пра тое, што сезон, можна сказаць, правалены, кажа і галоўны трэнер «Дынама» Андрэй Сідарэнка. Ён прызнаўся, што ігракам часам элементарна не хапае фізічных кандыдзі.

Алесь СІВЫ.

Р.С. Сёння, 11 студзеня, «Зубры» сустрэнуцца ў гасцях з магілёўскім «Металургам», які ў сваёй канферэнцыі займае 5-е месца.

ИНТЕЛЛЕКТУАЛЬНЫЙ РАЗГОВОР

Светлана АЛЕКСИЕВИЧ:

«У нас проблема с элитой, в обществе нет настоящих пастырей...»

теперь. Вообще, в моих книгах нельзя поставить точку, и я по-новому сегодня смотрю на многие прошедшие события. Возможно, я к ним снова вернусь. Есть желание восстановить какие-то вещи, не вошедшие в книги ранее». Разговор, организованный «Andersen», получился свежий, заинтересованный, внимательный, умный. Произошел настоящий обмен интеллектуальной энергией, хотя, казалось бы, вопросы на всех встречах с Алексиевич задают одни и те же: памятник в Куропатах, покаяние, победа в

Великой Отечественной войне, культ личности Сталина, свобода, культ личности Сталина, свобода, демократия...

В частности о культе личности, до сих пор болезненным периоде нашей истории, Алексиевич впервые высказалась так: «Больше всего культ личности развратил интеллигенцию. К моей бабушке-крестьянке он какое имел отношение? К ней пропаганда о великом вожде сильно не приклеивалась, потому что она жила тяжкими заботами о семье. Она пережила голодомор и Сталина никогда не оплакивала».

Об истории. «Часто остаётся не история, а миф. Все мы в большей или меньшей степени жертвы веры».

О героях ее книг. «Мне нравятся идеализм тех девочек, которые ушли воевать в 1941-м. Я бы хотела, чтобы он оставался в людях, потому что это полет».

О современных белоруссах. «Не нравится, что очень мало свободных людей, что в обществе преобладает глухое крестьянство и его ценности».

О социализме. «Справед-

ливость – это конечная цель всех чаяний человечества».

Об образовании в Беларуси. «Я бы его у нас не получала. Но обрести профессию, выучить иностранный язык можно, конечно, и в Беларуси».

О родных людях. «Поддержка в творчестве? Нет, родные люди живут параллельно моей работе и творчеству. Родные люди даны нам для других испытаний, для того, чтобы была возможность их, близких, любить. Моя сестра умерла от рака. Осталась дочка. Она теперь и моя дочь. Уже есть внуки. Есть и очень близкая подруга...»

О своем предназначении. «Я такая, как все. Вы что, думаете, я встаю утром и чувствую себя нобелевским лауреатом?»

О смерти. «Я просила родных развеять мой прах, мне не нравится эта традиционная возня с телом. Не надо мне ставить памятников. Ну а вообще – чего спешить? Жизнь в общем-то прекрасна...»

Так чего нам не хватает сегодня? «Темперамента. Мы в Беларуси живем в одиночестве: нет идей, на которые можно опереться. Людьюми званыся», как писал Янка Купала, – это все-таки идея конца XIX века. Мир уже другой. У нас проблема с элитой, в обществе нет настоящих пастырей. Есть прошлое, которое мы уже вывели из темноты. Но мы совершенно беспомощны в настоящем».

Елена МОЛОЧКО.

ЖУРНАЛИСТСКОЕ РАССЛЕДОВАНИЕ

За решеткой Иван Жданович. Кто он такой?

Как известно, заместитель генерального директора ОАО «Беларуськалий» Иван Жданович был задержан 27 декабря минувшего года при получении взятки в размере 10 тысяч долларов. Вместе с ним в следственном изоляторе оказался начальник отдела управления инвестициями и сопровождения строительства ОАО «Беларуськалий» Лариса Акинчич. В данное время они находятся под арестом в статусе подозреваемых. Главное следственное управление Следственного комитета Республики Беларусь возбудило в отношении них уголовное дело по ч.2 ст.430 УК (получение взятки в крупном размере). Чтобы получить более подробную информацию об арестованном заместителе генерального директора по капитальному строительству, я позвонила заместителю генерального директора по идеологической работе и кадрам ОАО «Беларуськалий» Анатолию Васильевичу Махляку. Однако он на эту тему разговаривать отказался.

От источников, пожелавших не «светить» свои имена и фамилии, удалось собрать определенные сведения. Иван Иванович Жданович родился в 1967 году. Начиная свою трудовую биографию как рабочий в ОАО «Стройтрест №3 ордена Октябрьской революции». Его отец был бригадиром строительной бригады и заслужил уважение руководства этого строительного предприятия за честный профессиональный труд. Сам Иван Жданович вначале досрочно начальником СУ-55, базировавшегося в Слуцке, затем был переведен в Солигорск на должность руководителя СУ-105. Газета

«Советская Белоруссия» в середине 2000-х писала о нем как о начальнике СУ-105 в позитивном ключе, называя его молодым энергичным специалистом. Под руководством Ивана Ждановича строители СУ-105 в 2007 году возвели менее чем за год порядка 50 коттеджей в агрогородке «Тимковичи» Копыльского района. Президент страны тогда положительно отзывался об их работе. Но через непродолжительное время стали проявляться огрехи: в коттеджах начала отваливаться штукатурка, а на стенах домов появились трещины.

Известно также, что СУ-105 занималось реставрацией замка Радзивиллов в Несвиже. В 2008 году Александр Лукашенко, побывав на этом объекте и остался недоволен, заявив, что ставит строителям и Министерству культуры двойку за работу. «Вы уже 13 лет тут возитесь, и у нас нет больше денег для разбазаривания», – жестко сказал президент. Иван Жданович, правда, нашел, чем оправдаться: СУ-105 работало на ту пору на объекте только небольшой срок, до него реставрационными работами занимались строители Барановичского треста №25.

Достаточно скоро после этого Иван Жданович перешел на работу в ОАО «Беларуськалий». – Причем от руководства стройтреста №3 он скрывал до последнего, что его пригласили на хорошую должность в «Беларуськалий», – рассказал мне человек, на глазах которого все это происходило. – Жданович ссылался на то, что уходит из стройтреста потому, что устал, неважно себя чувствует, проблемы со здоровьем...

Мне также поведали, что стиль руководства людьми, который демонстрировал Жданович, когда был начальником СУ-105, оставлял желать лучшего. – Проявлял грубость, на планерках позволял себе орать, топтать ногами, мог унижать человека. Он мало походил на интеллигентного, культурного руководителя.

В ОАО «Беларуськалий» Иван Жданович нес ответственность за строительство

как производственных, так и социальных объектов, жилых домов.

Рассказывают, что помимо квартиры у него появился еще и коттедж в предместьях Солигорска, который был возведен как-то очень уж быстро. Он семейный человек, жена, как рассказали, работает в сфере медицины, двое детей.

А сейчас немного о том, как реагируют жители Солигорска и работники «Беларуськалия» на его арест. Понятно, об этом говорят все и везде. В одной из солигорских парикмахерских клиентка в соседнем кресле рассказывала парикмахеру, что Ждановича предупреждали о том, что за ним ведется слежка. Мастер ответила, что, вероятно, жадность оказалась сильнее осторожности.

Рядовой работник «Беларуськалия» на условиях анонимности согласился поделиться своим мнением об аресте Ждановича:

– Как посадят, так и выпустят. Вон бывшего председателя Солигорского райисполкома за взятку арестовали, судили, посадили. Много разговоров ходило. Но ведь скоро его выпустили и руководить чем-то там, колхозом вроде, отправили. Не исключено, что и здесь так будет. С коррупцией бороться, несомненно, надо. Но люди уже сомневаются, что у нас с ней борются всерьез.

– Рабочий человек тут же расправляется с работой, если его, например, на проходной с куском мыла или какой-нибудь гайкой поймать, – услышала я еще одно мнение. – Но вот когда слышишь, что большого руководителя уличили во взятках, то не верится, что он ответит строго по закону...

Пенсионер Александр Петрович высказался так: мол, тема-то уже не новая, в Беларуси только и слышно, что вчера того посадили, сегодня этого арестовали... А практически ничего не меняется. Система, что ли, такая, или алчность и двойная мораль рулят людьми. Что-то менять надо, наверное, подходы в подборе кадров на руководящие должности должны быть иными.

Лариса НАСАНОВИЧ.

СУД!

«Он держатель всех финансов здравоохранения в области»

Вчера в суде Центрального района г.Минска начался процесс в отношении одного из фигурантов «дела медиков» – бывшего начальника управления здравоохранения Гродненского облисполкома Андрея Стрижака. Он был задержан 19 июня и до сих пор содержится в СИЗО КГБ. Его обвиняют по ч.2 ст.430 УК (получение взятки повторно, в крупном размере). Санкции, предусмотренные этой статьёй, – лишение свободы на срок от трех до десяти лет с конфискацией имущества.

...В зал суда Стрижак был доставлен под конвоем, в процессе он участвует, находясь в клетке. Пообщаться в сыном Егором, родной тетей и другими близкими, которые приехали поддержать его в суд из Гродно и Сморгони, ему не разрешают. Сын чиновника Егор Стрижак, к слову, также медик, он работает в Гродненской клинической больнице скорой медицинской помощи, от общения с журналистами категорически отказался. Даже на вопросы о том, как чувствует себя отец, что писал в письмах домой из СИЗО, не стал отвечать.

Держится Андрей Стрижак сдержанно, но, кажется, не хочет встречаться взглядом с родными, редко смотрит в их сторону. Подруга семьи Марьям Айрапетян говорит, что жена Стрижака боится, поэтому не пришла на судебный процесс в Минск. Родители чиновника также из-за проблем со здоровьем решили не ехать на суд.

Почему чиновника из Гродно судят в Минске? «Такую подосудность этого дела определил Верховный суд», – говорит адвокат Стрижака Эдуард Якубовский. – Возможно, это связано с местом окончания предварительного расследования».

Процесс начался с оглашения прокурором Максимом Чуприсом обвинения Андрею Стрижаку. Это длилось более часа. По словам прокурора, являясь главой управления по здравоохранению Гродненского облисполкома и председателем комиссии по первоочередным закупкам медоборудования для подчиненных областных учреждений, Андрей Стрижак на протяжении четырех лет брал взятки от представителей коммерческих структур. Суммы вознаграждений были разные – от тысячи до десяти тысяч долларов.

Так, за победу в тендере на поставку в Гродненскую областную клиническую больницу аппарата МРТ Стрижак, по версии следствия, полу-

чил взятку от руководителя компании «Тангенс» в размере 5 тысяч евро. Дважды за благоприятные решения вопросов, связанных с закупкой медоборудования, он получал вознаграждения от директора столичной компании – ОДО «Геол-М» Владимира Ладутко – по 10 тысяч долларов каждый раз. Директор предприятия «Медисфера» несколько раз благодарил Стрижака за то, что тот помогал ему компании заключить договор по техобслуживанию и ремонту медоборудования в учреждениях здравоохранения Гродненской области. Всего Стрижак якобы получил от представителя «Медисферы» денежных средств на общую сумму не менее 9,7 тысячи долларов. Были благодарности и поменьше. Так, например, по словам прокурора, тысячу долларов Стрижаку дал представитель немецкой компании в Минске за поставку продукции для проведения процедуры гемодиализа. Еще тысячу долларов – от директора компании «Белреамед» Николая Оганесна за заключение договора на обслуживание этим предприятием Гродненского эндокринологического диспансера.

Андрей Стрижак отказался высказывать свое отношение к выдвинутым в его адрес обвинениям. Заявил, что даст показания после того, как допросит свидетелей и изучат материалы дела в суде.

И вчера, к слову, состоялся допрос первого свидетеля по делу Стрижака – директора компании ОДО «Геол-М» Владимира Ладутко.

Из его ответов на вопросы прокурора получалось, что гродненский чиновник Андрей Стрижак был задержан после того, как Ладутко написал на имя председателя КГБ Валерия Вакульчика явку с повинной. Ладутко представители КГБ задержали 7 июня по факту дачи взятки должностным лицам. Стрижак был задержан 19 июня.

Во время допроса прокурор попросил Ладутко уточнить: «До того, как вы сообщили о фактах

передачи взятку Стрижаку, это было известно следственным органам?» Конкретного ответа на вопрос не последовало. «Думаю, что да», – сказал Ладутко.

Он, кстати, рассказал, что все два раза деньги передавал Андрею Стрижаку в Минске, на автостоянке около торгового центра «Европа» в обычном конверте. Договариваясь о встрече, Стрижак и Ладутко никогда не обсуждали вопрос о денежном вознаграждении, не говорили об этом и при встрече. «Возле входа я передавал конверт, Андрей Александрович взял его и вошел в торговый центр. Никаких вопросов он не задавал, и я не понимал ничего – все всё понимал», – рассказал в суде Владимир Ладутко. Суммы вознаграждения в размере 10 тысяч долларов, по его словам, он определял сам, не подкрепляя никакими экономическими расчетами. И инициатором передачи денег, заявил Ладутко, также был он. «Это мои собственные деньги», – сказал директор «Геол-М». На просьбу прокурора назвать свой годовой заработок Ладутко ответил: «В пределах 80–100 тысяч долларов».

Также Ладутко пояснил в суде, почему благодарил Стрижака. Хотя, по его словам, Стрижак не мог повлиять на результаты тендера. «Он держатель всех финансов здравоохранения в области», – сказал представитель «Геол-М». Следовательно, Стрижак мог обеспечить своевременную оплату из средств областного бюджета поставок медоборудования в учреждения здравоохранения Гродненщины. Также чиновник, по словам Ладутко, передавал ему копии списков медоборудования, которое планировалось закупать для Гродненской области.

В коридорах суда «Народная Воля» уточнила у Владимира Ладутко, проходит ли он по этому делу только как свидетель, не задерживался ли за дачу взятки. «Только как свидетель», – заявил Владимир Николаевич. – Я самостоятельно обратился в следственные органы».

Сегодня, 11 января, допрос свидетелей по делу Стрижака продолжится. Также сегодня в Минском городском суде начнется судебное разбирательство по делу бывшего замминистра здравоохранения Игоря Лосицкого и бывшего главврача 12-й стоматологической поликлиники Минска Владимира Кравчюка.

Мария ЭЙСМОНТ.

АКТУАЛЬНАЯ ТЕМА

Животные на дороге: сколько стоит жизнь белоруса?

Столкновение с автомобилем, пытавшимся объехать выбежавшее на дорогу животное (предположительно лоса), стало причиной гибели 7 января бизнесмена **Евгения Новоселенко**. Каждый год в Беларуси происходит больше 150 аварий из-за столкновения с дикими животными, погибает до 5 человек, около 40 получают травмы.

Рисков для водителей и животных на дороге много

– Сейчас вся вина за подобные столкновения ложится на водителя. Проще поставить знак, который предупреждает о возможном выходе на дорогу животных. И если на этом участке случается авария, ответственность несет водитель, – говорит директор консалтинговой компании в сфере экологии и транспорта «ЭТС Консалт» **Павел Астапеня**.

Такой подход он считает неверным. В развитых странах изучают миграцию животных, ограждают трассы и строят специальные подземные и наземные переходы для животных.

Желание сэкономить – основная причина плохо организованной дорожной инфраструктуры с точки зрения взаимодействия животных и автомобилей, считает заведующий сектором экологической оценки преобразований окружающей среды Научно-практического центра НАН Беларуси по биоресурсам **Руслан Новицкий**.

Элементов, усложняющих ситуацию на загородных дорогах, по его словам, достаточно много. К примеру, жесткие разделительные полосы – бетонные конструкции и натяжные канаты, препятствующие сквозному проходу копытных на неогороженных участках автодорог.

– В случае аварии и повреждения натяжных канатов ремонтировать приходится участок разделительной полосы в несколько километров. А зверь выходит на дорогу, доходит до натянутого каната, не может пройти дальше, начинает метаться на дороге и может спровоцировать ДТП, – объясняет Руслан Новицкий.

В странах Европы и Америке используется множество приемов и технологий для обеспечения безопасного движения на скоростных дорогах и сохранения путей миграции животных. Если все делать правильно, то по опыту Западной Европы риски ДТП снижаются в десятки раз, подчеркивает ученый.

Павел Астапеня тоже предлагает не изобретать велосипед, а изучить уже годами наработанный опыт других стран. – В Швеции, например, во время экзамена по вождению сдают элемент, который называется «объезд лоса», – говорит он.

Самый популярный в мире вариант защиты от аварий из-за выхода диких животных на дорогу – специальные ограждения вдоль трасс и специальные коридоры для миграции животных.

– Сейчас в Беларуси обустроено 13 коридоров для земноводных и около 10 для земнокопытных. Если для земноводных обустроенные проходы в значительной степени выполняют свои функции, то для копытных – не выдерживают никакой критики, – считает Руслан Новицкий.

Насколько это экономически целесообразно в Беларуси?

– Если жизнь шведа или американца стоит условно 1 миллион долларов, то в стране будут прилагать максимум усилий, чтобы сохранить ее. А в Беларуси нет ни нормативной, ни социологической базы, которая давала бы оценку жизни каждого человека (за исключением расчетов отдельных экспертов), – отмечает Павел Астапеня.

Важной преградой для создания специальной защитной инфраструктуры служит экономическая ситуация, убежден глава «ЭТС Консалт». Из-за недостатка средств не регулируются и не подсвечиваются даже пешеходные переходы на загородных трассах.

Полная изоляция скоростной дороги от лесных массивов и прилегающих территорий с созданием экодуков или подземных переходов – это стоит недешево. Но что дороже – вложенные средства или жизни людей и животных?

– Заказчикам и исполнителям хочется сэкономить. А эта экономия впоследствии выливается в трагедию, – говорит Руслан Новицкий.

Кстати, в прошлом году бюджет республиканского дорожного фонда составил 594 миллиона рублей. 130 миллионов из них потратили на содержание дорог, почти 72 миллиона – на текущий ремонт, 31 миллион – на капитальный ремонт, 42 миллиона – на строительство и реконструкцию дорог, 168 миллионов ушло на погашение кре-

дитов и 143 миллиона передали в местные бюджеты.

В НПЦ НАН Беларуси по биоресурсам еще в 2013 году предложили технологии строительства, а в 2016 году разработали схему основных коридоров миграции животных. Опираясь на нее, строители новых дорог и ответственные за реконструкцию старых участков могли бы учитывать в своих проектах природные процессы.

– Это дополнительные затраты в несколько процентов от стоимости дороги, – объясняет Руслан Новицкий.

Даже если проектировщики продумывают элементы для миграции животных, чаще всего размещают их в неподходящих местах, а сетки, ограждающие дороги от леса, делают так, что звери вообще не могут попасть в другую часть леса. В итоге средства на инфраструктуру тратятся, а уровень проектирования и строительства с точки зрения соблюдения определенных биологических требований оказывается очень низким.

– Не учитываются интересы животных и местных жителей, у которых тоже есть привычные места сбора ягод, грибов. Они ежегодно по тем же дорожкам ходят в лес, и им тоже нужно из него выходить, причем так, чтобы не обходить сетку в несколько километров, – говорит ученый.

Изменить положение могут законодательно закрепленные требования к строительству дорог, чтобы их создатели с помощью ученых предусматривали миграционные коридоры для животных и правила пользования инфраструктурой для местных жителей, чтобы они не портили сетки вдоль дорог.

Наталья КОЛЕСНИЧЕНКО.

(Zautra.by)

КРИМИНАЛ

Справай Алега Пяткевіча зоймецца Следчы камітэт

Хоць распачынаў справу ў дачыненні да экс-дырэктара начнога клуба **Dozari Алега Пяткевіча Камітэт дзяржбяспекі, расследаваць яе будзе Следчы камітэт.**

ТЫМ ЧАСАМ

Віталь Арбузаў рыхтуецца да суда

Следчы камітэт завяршыў расследаванне крымінальнай справы ў дачыненні да службовых асоб прадпрыемстваў, якія ўваходзяць у групу кампаній **Ренох**. Іх абвінавачвалі ва ўхіленні ад выплаты падаткаў у асабіста буйным памеры і легалізацыі матэрыяльных каштоўнасцяў, набытых злачынным шляхам.

Паводле слоў Юліі Ганчаровай, пяцёра абвінавачаных яшчэ на стадыі азнаёмлення з матэрыяламі крымінальнай справы заявілі хадаініцтвы аб вызваленні ад крымінальнай адказнасці на падставе арт.88-1 Крымінальнага кодэкса Беларусі, таму крымінальная справа ў дачыненні да іх выдзелена ў асобную вытворчасць.

Старшыня савета дырэктараў групы кампаній **Ренох Global Group Віталь Арбузаў** выйшаў на волю яшчэ ў маі мінулага года. Яго адпусцілі пад асабістае паручыцтва – некалькі чалавек гарантавалі, што ён не з'ядзе з Беларусі і не будзе перашкаджаць расследаванню. У следчым ізалятары Арбузаў правёў крыху больш за год. Пасля бізнесмен пачаў супрацоўнічаць са следствам і пагадаў шкоду.

Марына ВІШНЕЎСКАЯ.

ДАЛЁКАЕ-БЛІЗКАЕ

АХВЯРЫ І «КАТЫ» СКІДЗЕЛЬСКАГА ПАЎСТАННЯ

Здаецца, пра антыпольскае паўстанне ў Скідзелі ў верасні 1939 года, якое ўзнялі члены Камуністычнай партыі Заходняй Беларусі супраць польскай улады напярэдадні ўваходу ў горад Чырвонай Арміі, напісана шмат. Часцей за ўсё даследчыкі расказваюць пра ваенны бок тых падзей, пра палітыку. Між тым мне падаецца неабходным узгадаць тое, як скончылі жыццё тэя, хто стаў па розныя бакі барыкад падчас таго ўзброенага канфлікту.

Рэўкамаўцы наносцяць удар

У міжваенны час Скідзель быў тыповым заходнебеларускім мястэчкам, дзе большасць насельніцтва складалі яўрэі. Як адзначае беларускі даследчык **Сяргей Токць**, у 1920–1930-я гады на Скідзельшчыне папулярнымі былі дзве ідэалагічныя плыні: талстоўства і камунізм. Калі прыхільнікі першага следам за Львом Талстым верылі ў пераўтварэнне грамадства праз маральнае ўдасканаленне чалавека і адмову ад насілля, то прыхільнікі другога заклікалі змагацца супраць польскай улады за ўз'яднанне з БССР. Прапаганда КПЗБ называла менавіта Мінск цэнтрам аб'яднання беларускіх тэрыторый, што, улічваючы пралікі польскай афіцыйнай палітыкі ў даваенных усходніх ваяводствах, было праўдай. Адрэзана пасля таго, як Чырвоная Армія перайшла савецка-польскую мяжу, прасавецкі настроеныя элементы на тэрыторыі Заходняй Беларусі пачалі актыўна дзейнічаць. Людзі (у вёсках у асноўным беларусы, а ў мястэчках – яўрэі) чаплялі на рукавы паліто і пінжакоў чырвонай павязкі, выцягвалі са схронаў зброю і рыхтаваліся да захопу ўлады. На карысць гэтых людзей значную ролю адыгрывала тое, што нямецка-польскі фронт падшоў ушчыльную да Заходняй Беларусі і гэта ўплывала на дэзарганізацыю польскай ваеннай і цывільнай улады на так званых «крэсах».

18 верасня 1939 года натоўп, які сабраўся на цэнтральнай плошчы Скідзелі, раззброіў паліцэйскіх. Хутка члены КПЗБ захапілі пошту, магістрат, чыгуначную станцыю і пастарунак паліцэй. Паводле розных падлікаў усяго ў Скідзельскім паўстанні ўдзельнічала каля 200 чалавек (мясцовыя актыў, а таксама палітычныя вязні, якія збеглі з гродзенскай турмы). У паўстанцаў атрымалася спыніць і раззброіць польскія ваенныя ашалон, дзякуючы чаму ў людзей з чырвонымі павязкамі з'явілася шмат зброі. У мястэчку быў сфарміраваны рэўкам па чале з **Міхаілам Літвіным**. У гэтую структуру таксама ўваходзілі **Рыгор Шагун, Ілья Мышко, Фёдар Бубен** і іншыя.

Польскі адказ

19 верасня 1939 года з Гродна ў Скідзель польскія

Скідзельскія паўстанцы.

ўлады накіравалі некалькі грузавікоў з жаўнерамі, паліцыянтамі і патрыятычна настроенымі цывільнымі грамадзянамі (каля сотні чалавек). У Скідзелі іх чакалі мясцовыя прыхільнікі польскай дзяржаўнасці. Вось як тэя падзеі ўзгадаў адзін з відавочцаў: «Пад вечар пачалося нечаканае для нас. Муж цёткі **Валі** (...) усклікнуў: «Ёдуць жаўнеры!» Наша хата была самай крайняй ад захаду. Мы ўбачылі некалькі грузавікоў, якія спыніліся за **Омишарам** – невялікім азірцом, за кіламетр ад нас. Было добра відаць, як жаўнеры хутка пасаскоквалі і пабеглі на полі ўправа, расцягваючыся ў ланцуг. (...) Наступаючыя пачалі страляць. Адна куля парвала падаконнік нашай хаты, калі б маці стаяла каля айна, выглядаючы, дзе я Іван, то куля якраз патрапіла б у яе. І зараз тая куля сядзіць у дзірачцы. (...) З-пад Бору чыла крайняціна, крыві. Там ішоў бой. На сутонні ён сціх. А над цэнтрам Скідзелі ўскінуўся военныя сплах».

Карная экспедыцыя хутка выбыла паўстанцаў са Скідзелі і пачала шукаць па хатах рэўкамаўцаў. У гэтай справе «гасіам з Гродна» дапамагалі мясцовыя польскія патрыёты. Супрацоўнікі дзяржаўнай паліцыі і вайскоўцы падпальвалі хаты тых, хто падтрымаў камуністаў. «Агонь, здавалася, ахапіў паўнеба. Неўзабаве вярнулася маці: «Што там робіцца – страх! Гарыць увесь рог каля школы, дамоў, можа, дзеляць ік. Салдаты не дазваляюць

тушыць», – апісваў тэя падзеі адзін з жыхароў Скідзелі.

Удзельнікі карнай экспедыцыі збілі палонных, вывелі іх у цэнтр Скідзелі і паклалі на зямлю тварам. «Палуйце польскую зямлю. Вы хацеі яе, то зараз жарыце». Многіх паўстанцаў расстрэлілі на месцы. Перад гэтым на спінах некаторых выразалі зоркі. Сярод ахвяр былі рэўкамаўцы **Лазар Пачымок, Пётр Цярэшка, Якаў Барушак, Сямён Гожэнь, Андрэй Кузьміцкі, Аляксандр Фурман, Рыгор Бараноўскі, Лойша, Мікалай Машіноўскі, Якаў Пельц, Канстанцін Тулінскі, Уладзімір Мышко, Іван Праўко, Васіль Сакалінскі, Муця Каток** і іншыя. Усяго, паводле ўспамінаў аднаго з кіраўнікоў паўстання **Рыгора Шагуна**, польскія ўлады тады расстрэлілі 18 чалавек (паводле іншых дадзеных – больш за 30). Пасля гэтага карная экспедыцыя вярнулася ў Гродна, а 20 верасня ў Скідзель увайшлі польскія ўланы, якіх атакавалі паўстанцы. Рэўкамаўцаў, якія трапілі са зброяй у рукі ў палон да кавалерыстаў, тэя расстрэліваў на месцы. У той жа дзень да Скідзелі падшлі падраздзяленні Чырвонай Арміі, якія пасля крывавага бою выбілі польскую кавалерыю з мястэчка.

Забыты гучны працэс

Падзеі Скідзельскага паўстання ў верасні 1939 года сталі нагодай для Мінска, каб разгарнуць рэпрэсіі

супраць «беларускіх злачынцаў», якія «забілі працоўны народ» у верасні 1939 года. 14 чэрвеня 1940 года, амаль праз год пасля апісаных падзей, намеснік пракурора БССР **Гінзбург** праінфармаваў кіраўніка БССР **Панцеляймона Панамарэнка** пра тое, што адбылося ў Скідзелі. Вось што было ў гэтым дакуменце: «Прыхільнікамі польскага ладу, паліцэйскім Радзевічам і іншымі быў пастаўлены ў вядомасці Гарадзенскі магістрат. Па ўказанні апошняга ў Скідзель на падаўленне паўстання супраць польскіх улад былі накіраваны карныя атрады, у склад якіх уваходзілі жаўнеры, чыны польскага войска і жандармскія часці. Пасля прыбыцця на месца прызначэння да карнікаў далучыліся мясцовыя кулакі, члены польскіх контррэвалюцыйных арганізацый (аонаўцы, стішальцы) і іншыя асобы з ліку непрацоўнай часткі насельніцтва, якія

паказвалі карнікам месца знаходжання паўстанцаў, а таксама прымалі ўдзел у расправе з апазіцыяй. Падчас падаўлення паўстання карнікамі былі пазверска забіты 29 партызан, пры гэтым сам факт забойства суправаджаўся дозёкамі, у прыватнасці: партызанам выкопвалі вочы, ускрывалі жылы, вырывалі языкі, ламаілі канечнасці». У дакуменце паведамлялася, што НКУС былі арыштаваны польскія грамадзяне **Міхаіл Радзевіч, Іван і Станіслаў Гамулецкія, Уладзіслава і Сабіна Новак і Віктар Белакоз**. Следчы аддзел Беларускай абласной пракуратуры веў расследаванне падзей у Скідзелі.

7 жніўня 1940 года пракурор БССР інфармаваў кіраўніцтва рэспублікі, што па гучнай справе ў якасці абвінавачаных праходзілі ўжо 15 чалавек, сярод якіх былі як паліты, так і рускія, былыя «белагвардзейцы». Пракурор адзначаў, што «справы па абвінавачванні на артыкулах

74 і 76 Крымінальнага кодэкса БССР у бліжэйшы час будуць раздзеланы Беларускім абласным судом». Адзначым, што першы з узгаданых артыкулаў гучаў так: «Актыўныя дзеянні ці актыўная барацьба супраць працоўнага класа ці рэвалюцыйнага руху, якія правялены на адказнай ці сакратнай (агентура) пасадзе пры царскім ладзе ці ў контррэвалюцыйных урадах падчас грамадзянскай вайны». У 76-м артыкуле было пазначана: «Усялякага кшталту арганізаваная дзейнасць, накіраваная на падрыхтоўку ці ўчыненне прадугледжаных у артыкулах 63–75 (узброенае паўстанне ў контррэвалюцыйных мэтах, зносіны ў контррэвалюцыйных мэтах

савецкі суд абвінавачваў у ўдзеле ў падаўленні паўстання на чале атрада лясной аховы. Супрацоўніку польскай паліцыі **Міхалу Радзевічу** ставілі ў віну тое, што ён павдаміў сваім калегам у Гродне пра захоп рэўкамаўцамі ўлады ў Скідзелі. Солтыса вёскі **Котры Яна Гамулецкага** абвінавачвалі ва ўдзеле ў «пагроме» паўстанцаў. «Кулаку» **Станіславу Гамулецкаму** большавікі ставілі ў віну тое, што «падчас паўстання ён са зброяй ахоўваў мост на рацэ Скідлянцы». Інструктару арганізацыі «Стралец» **Віктару Белакозу** – тое, што ён кідаў гранаты ў дамы паўстанцаў. Каменданту жаночага атрада арганізацыі «Стралец» **Яніну Стахурскую-Цыдзік** савецкі пракурор вінаваціў у тым, што яна паказвала месца, дзе хаваўся паўстанцы, і падчас забойства аднаго з рэўкамаўцаў казала: «Вам яшчэ мала далі». Яе муж, **Казімір Цыдзік**, у гады Першай сусветнай вайны служыў у Рускай імператарскай войску, а падчас Скідзельскага паўстання абстрэльваў дом аднаго з паўстанцаў. Памагатым карнай экспедыцыі савецкай следчым прызналі татар **Рамана і Стэфана Мількаманоўчаў**, якія паказвалі месца, дзе хава-

аховы **Цімафей Абадоўскі і Іван Паўлюўскі**, які сядзеў за рудым грузавікам, на якім ехалі жаўнеры Войска Польскага.

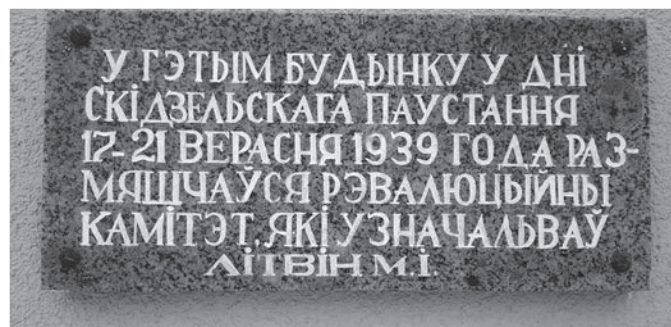
Палітыка раз'яднала, памяць аб'яднала

Абвінавачванні савецкага пракурора на Беларускай працэсе грунтаваліся на паказаннях сведкаў, у асноўным рэўкамаўцаў, што выжылі, і мясцовых жыхароў, якія спачувалі савецкай уладзе. Большавікам быў патрэбны гучны працэс, і яны яго атрымалі. У выніку С.Новак, М.Радзевіч, Я. і С.Гамулецкія, В.Белакоз, Я.Стахурская-Цыдзік, К.Цыдзік, Р. і С.Мількаманоўчы, І.Паўлюўскі былі прысуджаны да расстрэлу. К.Літоўскі, Я. і Ч.Пупілоўскія атрымалі па 10 гадоў лагэрных работ.

Ці мела савецкая ўлада права судзіць польскіх грамадзян? Пытанне рытарычнае. Ці магчыма зразуменне матывы людзей, якія ў верасні 1939 года ўсталі па розныя бакі барыкад у Скідзелі? Адны чакалі ўз'яднання сваёй краіны і пазітыўных змен у жыцці. Другія ж былі патрыётамі дзяржавы, на якую напалі суседзі, і да канца спрабавалі барацьбаць яе гонар.

Асуджаныя савецкім судом да расстрэлу польскія грамадзяне, хутэй за ўсё, былі пахаваны ў безназоўнай магіле. Лёс сасланых у ГУЛАГ, на жаль, не вядомы. Сумнеўна, што нехта з іх урагаваша. Скідзельскіх рэўкамаўцаў, якія загінулі ў верасні 1939 года, першапачаткова пахавалі ў брацкай магіле ў цэнтры горада, аднак пасля Другой сусветнай вайны іх паршкі перанеслі ў магілу Невядомага салдата. Аднаго з паўстанцаў, 26-гадовага **Уладзіміра Мышко**, пахавалі на Юр'ёўскіх могілках, а на гранітным помніку напісала: «Уладзімір Андрэвіч Мышко, які загінуў ад рук польскіх белабандытаў у г.Скідзель 19 верасня 1939 года, у дзень вызвалення Беларусі Чырвонай Арміяй». Такой былі яшчэ адна старонка ўз'яднання Заходняй Беларусі з БССР у верасні 1939 года.

Ігар МЕЛЬНИКАЎ, кандыдат гістарычных навук.

з замежнай дзяржавай, аказанне дапамогі сусветнай буржуазіі, контррэвалюцыйны сабатаж і г.д.) гэтых Кодэкса злачынстваў». Абвінавачным прысудам па абодвух артыкулах быў прадугледжаны расстрэл.

«Ворагі народа»

Хто ж праходзіў па ўзгаданай следчай справе? **Сабіну Новак** абвінавачвалі ў тым, што яна ўдзельнічала ў актыўным падаўленні паўстання і паказвала ўдзельнікам карнай экспедыцыі месца, дзе хаваўся рэўкамаўцаў. Працаўніку пошты **Кастуся Літоўскага** абвінавачвалі ў тым, што ён праінфармаваў улады мястэчка Камянка пра падзеі ў Скідзелі. Нарэшце, па «скідзельскай справе» праходзілі два расіяніны: былы вайсковец генерала **Врангеля**, міжваенны супрацоўнік лясной

Беларусь 1

06.00, 07.20, 08.15 «Доброе утро, Беларусь!». 07.00, 08.00, 09.00, 12.00, 13.00, 15.00, 17.00, 19.00, 00.15 «Новости». 07.05, 08.05 «Новости экономики». 07.10, 08.10, 18.15, 00.00 «Зона Х». 09.10 «Главный эфир». 10.20, 12.10, 18.35, 19.20 «Восток – Запад». Сериал. 12.40, 13.05, 14.40, 15.25 «Новогодний переполох». Сериал. 15.15, 18.00 «Новости региона». 17.05 «Белорусское времечко». 21.00 «Панорама». 21.50 «Наши». 22.05 «След». Сериал. 23.40 «Арена». 00.35 «День спорта».

Беларусь 2

07.00 «Включайся!». 09.00, 18.40 «Тэлебарометр». 09.05, 20.05 «Понять. Простить». Док-сериал. 10.05 «Копейка в копейку». 10.40 «Камень, ножницы, бумага». 11.20 «Кунт-фу панды: захватывающие легенды». Мультсериал. 12.30 «Чит и Деил спешат на помощь». Мультсериал. 13.15 «Зверополис». Мультфильм. 15.00 «Рэд». Х/ф.

ВТОРНИК, 15 ЯНВАРЯ

Беларусь 1

06.00, 07.20, 08.15 «Доброе утро, Беларусь!». 07.00, 08.00, 09.00, 12.00, 13.00, 15.00, 17.00, 19.30, 00.15 «Новости». 07.05, 08.05 «Новости экономики». 07.10, 08.10, 18.15, 23.55 «Зона Х». 09.10, 22.05 «След». Сериал. 10.50, 12.10, 18.35, 19.20 «Восток – Запад». Сериал. 13.05 «Детский доктор». 13.35 «День в большом городе». 14.30, 15.25 «Горничная». Сериал. 15.15, 18.00 «Новости региона». 17.05 «Белорусское времечко». 21.00 «Панорама». 21.50 «Дело жизни. Возрождение». 23.35 «Сфера интересов». 00.35 «День спорта».

Беларусь 2

07.00 «Включайся!». 09.00, 17.25 «Тэлебарометр». 09.05, 20.10 «Понять. Простить». 09.35 «Семейные истории». 10.10, 22.55 «Экстрасенсы-детективы». 11.10, 17.30 «Московская борзая». Сериал. 12.55, 23.55 «Самара». Сериал. 13.50, 19.15 «Орел и решка. Кругосветка». 14.50 «До свидания».

СРЕДА, 16 ЯНВАРЯ

Беларусь 1

06.00, 07.20, 08.15 «Доброе утро, Беларусь!». 07.00, 08.00, 09.00, 12.00, 13.00, 15.00, 17.00, 19.00, 00.15 «Новости». 07.05, 08.05 «Новости экономики». 07.10, 08.10, 18.15, 23.55 «Зона Х. Криминальные новости». 09.10, 22.05 «След». Сериал. 10.50, 12.10, 18.35, 19.20 «Восток – Запад». Сериал. 13.05 «Детский доктор». 13.35 «День в большом городе». 14.30, 15.25 «Горничная». Сериал. 15.15, 18.00 «Новости региона». 17.05 «Белорусское времечко». 21.00 «Панорама». 21.50 «На контроле президента». 23.35 «Сфера интересов». 00.30 «День спорта».

Беларусь 2

07.00 «Включайся!». 09.00, 17.25 «Тэлебарометр». 09.05, 20.10 «Слепая». Док-сериал. 10.05, 22.40 «Экстрасенсы-детективы». 11.00, 17.30 «Московская борзая». Сериал. 12.50, 23.40 «Самара». Сериал. 13.45, 19.15 «Орел и решка. Кругосветка». 14.45 «Барышня-крестьянка». 15.40 «Ничего себе нюз».

16.55 «На глубине 6 футов». Х/ф. 19.15 «Суперлото». 21.10, 22.05 «Папа попал». 22.00 «КЕНО». 23.00 «Иди сюда и танцуй». 23.05 «Самара». Сериал. 23.50 «Сыграй меня, если сможешь».

Беларусь 3

07.00 «Дабаранака». 07.35, 15.15 «Беларуская кухня». 08.05, 12.00, 20.15 «Навіны культуры». 08.20, 12.20, 20.30 «Гэты дзень». 08.25 «Нацыянальны хіт-парад». 09.20, 18.00 «Я цябе ніколі не забуду». М/ф. 10.40 «Навукаманія». 11.05 «Майстры і куміры». 12.25 «Люблю і памятаю». 13.00, 21.45 «Беларускі вакзал». М/ф. 14.35, 21.05 «Апошні дзень». 15.40 «Любите каждый миг...». 17.20 «Доказы з мінулага». 19.20 «Выдатныя авіяканструктары». 20.00 «На прыродзе». 20.40 «Кальханка». 23.20 «Тэатр у дэталях».

Беларусь 5

07.05 Баскетбол. Единая лига ВТБ. «Цмокі-Мінск»–«Калев» (Таллинн). 08.40 Хоккей. КХЛ. ЦСКА (Москва) – «Динамо-Минск».

15.40 «Ничего себе нюз».

15.45, 00.40 «Пин. код». 16.25 «Свадебный размер». 21.10, 22.05 «Папа попал».

22.00 «Спортлото 6 из 49», «КЕНО».

Беларусь 3

07.00 «Дабаранака». 07.35, 15.15 «Беларуская кухня». 08.05, 12.00, 20.15 «Навіны культуры». 08.20, 12.20, 20.30 «Гэты дзень». 08.25, 18.30 «Эти глаза напротив». Серыял. 09.20, 17.35 «Каралева Марго». Серыял. 10.15 «Я хачу гэта ўбачыць!». 10.40 «Беларус як песня». 11.05 «Майстры і куміры». 12.25 «Выдатныя авіяканструктары». 13.00, 21.45 «Выклікаем агонь на сябе». Серыял. 14.35, 21.05 «Апошні дзень». 15.45 «Артэфакты». 16.10 «Геаметрыя пацучыў!». 19.30 «Ваша лато». «Пяцёркачка». 20.00 «Суразмоўцы». 20.40 «Кальханка». 23.15 «Запіскі на палях». 23.45 «Соф'я Кавалеўская. Дылема вялікай жанчыны».

Беларусь 5

07.10 Футбол. Чемпионат Англии. Обзор тура.

10.35 «Итоги недели». 11.15, 18.05 Биатлон. Этап Кубка мира. Оберхоф. Эстафета. 12.30 Волейбол. Открытый чемпионат России. Женщины. «Протон» (Саратов) – «Минчанка». 14.05 Теннис. WTA. Хобарт. Финал. 16.10 Футбол. Чемпионат Англии. «Эвертон»–«Борнмут». 19.20 Баскетбол. Единая лига ВТБ. ЦСКА (Москва) – «Химки» (Московская область). Прямая трансляция (в перерыве – «Спорт-центр»). 21.10 «Женщины и спорт». 21.45 «Спорт-центр». 21.55 Футбол. Чемпионат Англии. Обзор тура. 22.50 Футбол. Чемпионат Англии. «Манчестер Сити»–«Вулверхэмптон». Прямая трансляция (в перерыве – «Спорт-центр»).

ОНТ

06.00, 06.30, 07.00, 07.30, 08.00, 08.30, 09.00, 11.00, 13.00, 16.00, 18.00, 20.30, 01.10«Наши новости». 06.10, 07.10, 08.10 «Наше утро». 09.10 «Контур». 10.00 «Жить здорово!». 11.10 «Детективы». Сериал. 11.50 «Модный приговор». 12.10 «Подари мне воскресенье». Сериал. 15.00 «Давай поженимся!».

08.05 Футбол. Чемпионат Англии. «Манчестер Сити»–«Вулверхэмптон». 10.00 Баскетбол. Единая лига ВТБ. ЦСКА (Москва) – «Химки» (Московская область). 11.45, 15.00 Биатлон. Этап Кубка мира. Оберхоф. Спринт. 13.05 Хоккей. Континентальный кубок. Суперфинал. ХК «Гомель» – «Катовице». 16.20 Хоккей. КХЛ. «Барыс» (Астана) – «Спартак» (Москва). Прямая трансляция. 18.50, 23.00 «Спорт-центр». 19.05 «Овертайм. КХЛ». 19.25 Хоккей. КХЛ. «Динамо-Минск» – «Витязь» (Московская область). Прямая трансляция (в перерывах – «Овертайм. КХЛ»). 22.00 «Матч-пойнт». 22.30 «Спорт-кадр». 23.10 Хоккей. Лига чемпионов. ½ финала. Ответный матч. «Пльзень» (Чехия) – «Фрелунда» (Швеция).

ОНТ

06.00, 06.30, 07.00, 07.30, 08.00, 08.30, 09.00, 11.00, 13.00, 16.00, 18.00, 20.30, 01.10 «Наши новости». 06.10, 07.15, 08.15 «Наше утро». 07.10, 08.10 «Тревожная кнопка». 09.10 «Жить здорово!». 10.20 «Детективы». Сериал. 11.10 «Модный приговор».

16.20 «Мужское/женское». 17.25, 18.20 «На самом деле». 18.55 «Удача в придачу!» с «Евроопт». Дневник. 19.00 «Пусть говорят». 20.00 «Время». 21.10 «Султан моего сердца». Сериал. 23.10 «Секретарша». Сериал.

РТР-Беларусь

07.00 «Утро России». 10.55 «Погода на неделю». 11.00, 14.00, 20.00 «Вести». 11.25 «О самом главном». 12.35, 14.30, 00.25 «Тайны госпожи Кирсановой». Сериал. 13.50, 16.50, 19.50, 23.00 «Новости – Беларусь». 15.35 «60 минут». 17.00 «Вести. Местное время». 17.25 «Судьба человека». 18.35 «Андрей Малахов. Прямой эфир». 20.40, 23.10 «Круговорот». Сериал.

НТВ-Беларусь

05.55 «Астропрогноз». 06.00, 07.00, 08.00, 10.00, 13.00, 16.00, 19.00 «Сегодня». 06.10 «Беловежская пуца». 06.25 «Белорусы». 07.10 «Таинственная Россия». 08.05, 10.20 «Я люблю своего мужа». Х/ф. 12.10 «Прокурорская проверка». 13.25, 18.30 «Обзор. Чрезвычайное происшествие».

12.20, 13.10 «Подари мне воскресенье». Сериал. 14.40 «Давай поженимся». 15.35, 16.20 «Мужское/женское». 16.55 «На самом деле». 18.20 «Удача в придачу!» с «Евроопт». 19.05 «Пусть говорят». 20.00 «Время». 21.10 «Султан моего сердца». Сериал. 23.10 «Секретарша». Сериал.

РТР-Беларусь

07.00 «Утро России». 11.00, 14.00, 20.00 «Вести». 11.25 «О самом главном». 12.35, 14.30, 00.25 «Тайны госпожи Кирсановой». Сериал. 13.50, 16.50, 19.50, 23.00 «Новости – Беларусь». 15.35 «60 минут». 17.00 «Вести. Местное время». 17.25 «Судьба человека». 18.35 «Андрей Малахов. Прямой эфир». 20.40, 23.10 «Круговорот». Сериал.

НТВ-Беларусь

05.55 «Астропрогноз». 06.00, 07.00, 08.00, 10.00, 13.00, 16.00, 19.00 «Сегодня». 06.10 «Беловежская пуца». 06.25 «Белорусы». 07.10 «Еда живая и мертвая».

Сериал. 15.00 «Давай поженимся!». 16.20 «Мужское/Женское». 17.25, 18.20 «На самом деле». 18.55 «Удача в придачу!» с «Евроопт». Дневник. 19.00 «Пусть говорят». 20.00 «Время». 21.10 «Султан моего сердца». Сериал. 23.10 «Репортер». 23.30 «Секретарша». Сериал.

РТР-Беларусь

07.00 «Сладкое прощание Веры». Х/ф. 09.00 «Украсть Бельмондо». Сериал. 11.00, 14.00, 20.00 «Вести». 11.25 «О самом главном». 12.35, 14.30, 00.25 «Тайны госпожи Кирсановой». Сериал. 13.50, 16.50, 19.50, 23.00 «Новости – Беларусь». 15.35 «60 минут». 17.00 «Вести. Местное время». 17.25 «Судьба человека». 18.35 «Андрей Малахов. Прямой эфир». 20.40, 23.10 «Круговорот». Сериал.

НТВ-Беларусь

05.55 «Астропрогноз». 06.00, 07.00, 08.00, 10.00, 13.00, 16.00, 19.00 «Сегодня». 06.10 «Беловежская пуца». 06.25 «Белорусы».

19.00 «Пусть говорят». 20.00 «Время». 21.10 «Султан моего сердца». Сериал. 23.10 «Секретарша». Сериал.

РТР-Беларусь

07.00 «Утро России». 11.00, 14.00, 20.00 «Вести». 11.25 «О самом главном». 12.35, 14.30, 00.25 «Тайны госпожи Кирсановой». Сериал. 13.50, 16.50, 19.50, 23.00 «Новости – Беларусь». 15.35 «60 минут». 17.00 «Вести. Местное время». 17.25 «Судьба человека». 18.35 «Андрей Малахов. Прямой эфир». 20.40, 23.10 «Круговорот». Сериал.

НТВ-Беларусь

05.55 «Астропрогноз». 06.00, 07.00, 08.00, 10.00, 13.00, 16.00, 19.00 «Сегодня». 06.10 «Беловежская пуца». 06.25 «Белорусы». 07.10 «Чудо техники». 08.05 «Мухтар. Новый след». Сериал. 09.40, 23.15 «ЧП.бу». 10.20 «Преступление будет раскрыто». Сериал. 12.00 «Прокурорская проверка». 13.25, 18.30 «Обзор. Чрезвычайное происшествие».

13.55 «Морские дьяволы. Смерч. Судьбы». Сериал. 15.30, 16.30 «Ветер северный». Х/ф. 17.45 «Невский». Сериал. 19.45 «Паутина». Сериал. 23.15 «ЧП.бу». 23.40 «Этаж». Сериал.

СТВ

05.30 «Большой город». 06.00, 07.30, 10.30, 13.30, 16.30, 19.30, 22.30 «24 часа». 06.10, 20.15 «Минщина». 06.20, 07.45 «Утро. Студия хорошего настроения». 09.05 «Добро пожаловать!». 09.25 «Неделя». 10.40 «Деревня. Live». 11.25 «Водить по-русски». 11.45, 23.05 «Загадки человечества». 12.35, 23.50 «Самые шокирующие гипотезы». 13.50 «Пища богов». 14.50 «В последний момент». 15.15, 16.50 «Охота на Берию». Сериал. 19.55, 23.00 «СТВ-спорт». 20.05 «Столичные подробности». 20.30 «Боец». Сериал. 22.05 «Смотреть всем!». 00.35 «Минтранс». 01.25 «Самая полезная программа».

Мир

06.00, 10.10 «Непридуманная жизнь». Сериал.

08.05 «Мухтар. Новый след». Сериал. 09.40, 23.15 «ЧП.бу». 10.20 «Преступление будет раскрыто». Сериал. 12.00 «Прокурорская проверка». 13.25, 18.30 «Обзор. Чрезвычайное происшествие». 13.55 «Морские дьяволы. Смерч. Судьбы». Сериаль. 15.30, 16.30 «Наше счастливое завтра». Сериал. 17.45 «Невский». Сериал. 19.45 «Паутина». Сериал. 23.40 «Этаж». Сериал.

СТВ

05.30 «Центральный регион». 06.00, 07.30, 10.30, 13.30, 16.30, 19.30, 22.30 «24 часа». 06.10, 20.15 «Минщина». 06.20, 07.45 «Утро. Студия хорошего настроения». 09.10, 23.05 «Загадки человечества». 10.40, 20.30 «Боец». Сериал. 12.20 «В последний момент». 12.40, 23.50 «Самые шокирующие гипотезы». 13.50 «Водить по-русски». 14.20, 16.50 «Охота на Берию». Сериал. 19.55, 23.00 «СТВ-спорт». 20.05 «Столичные подробности». 21.55 «Смотреть всем!».

10.00, 13.00, 16.00, 19.00, 00.00 «Новости». 13.15 «Зал суда. Битва за деньги». 14.10, 01.00 «Дела семейные. Битва за будущее». 15.05 «Дела семейные. Новые истории». 16.15, 00.10 «Игра в кино». 17.00, 18.00 «Возвращение Мухтара-2». Сериал. 19.20, 03.55 «Супруги». Сериал. 21.20 «Зимний сон». Х/ф. 23.30 «Битва за волю». 01.55 «Римские каникулы». Х/ф. 05.40 Мультфильмы.

Россия Культура

06.30, 07.00, 07.30, 10.00, 15.00, 19.30, 23.45 «Новости культуры». 06.35 «Пешком...». 07.05, 20.05 «Правила жизни». 07.35 «Сита и Рама». Сериал. 08.40 «Первые в мире». 08.55, 22.55 «Эйнштейн». Сериал. 10.15 «Наблюдатель». 11.10, 01.40 «XX век». 12.25, 18.45, 00.45 «Власть факта». 13.05, 00.05 «Фома. Поцелуй через стекло». 13.45 «Роман в камне». 14.15 «Ролан Пети. Между прошлым и будущим». 15.10 «На этой неделе... 100 лет назад». 15.40 «Волки и овцы». Спектакль. 18.15 «Камерная музыка». 19.45 «Главная роль».

Мир

06.00 «КульТуризм». 06.30, 10.10 «Оса». Сериал. 10.00, 13.00, 16.00, 19.00, 00.00 «Новости». 13.15, 02.50 «Зал суда. Битва за деньги». 14.10, 01.00 «Дела семейные. Битва за будущее». 15.05, 01.55 «Дела семейные. Новые истории». 16.15, 00.10 «Игра в кино». 17.00, 18.00 «Возвращение Мухтара-2». Сериал. 19.20, 03.40 «Супруги». Сериал. 21.20 «Другое лицо». Х/ф. 23.30 «Битва за волю». 05.30 «Такие разные».

Россия Культура

06.30, 07.00, 07.30, 10.00, 15.00, 19.30, 23.45 «Новости культуры». 06.35 «Пешком...». 07.05, 20.05 «Правила жизни». 07.35 «Сита и Рама». Сериал. 08.20, 22.55 «Эйнштейн». Сериал. 10.15 «Наблюдатель». 11.10 «XX век». 12.05, 16.25 «Мировые сокровища». 12.25, 18.40, 00.45 «Тем временем. Смыслы». 13.15, 00.05 «Ошибка фортуны». 14.00, 20.45 «Цивилизации». 15.10 «Пятое измерение».

20.05 «Столичные подробности». 22.00 «Смотреть всем!».

Мир

06.00 «Ой, мамочки!». 06.30, 10.10 «Оса». Сериал. 10.00, 13.00, 16.00, 19.00, 00.00 «Новости». 13.15, 02.50 «Зал суда. Битва за деньги». 14.10, 01.00 «Дела семейные. Битва за будущее». 15.05, 01.55 «Дела семейные. Новые истории». 16.15, 00.10 «Игра в кино». 17.00, 18.00 «Возвращение Мухтара-2». Сериал. 19.20, 03.40 «Супруги». Сериал. 21.20 «Коснуться неба». Х/ф. 23.30 «Битва за волю». 05.30 «Наше кино. История большой любви».

Россия Культура

Профилактика до 10.00. 10.00, 15.00, 19.30, 23.45 «Новости культуры». 10.15 «Наблюдатель». 11.10, 01.35 «XX век». 12.15 «Дороги старых мастеров». 12.25, 18.40, 00.45 «Что делать?». 13.15 «Искусственный отбор». 14.00, 20.45 «Цивилизации». 15.10 «Библейский сюжет». 15.40 «Сати. Нескучная классика...».

14.10, 01.10 «Дела семейные. Битва за будущее». 15.05, 02.05 «Дела семейные. Новые истории». 16.15, 00.20 «Игра в кино». 17.00, 18.00 «Возвращение Мухтара-2». Сериал. 19.20, 03.40 «Супруги». Сериал. 21.20 «Любить нельзя забыть». Х/ф. 23.30 «Битва за волю». 00.10 «В гостях у цирфы». 05.30 «Наше кино. История большой любви».

Россия Культура

06.30, 07.00, 07.30, 10.00, 15.00, 19.30, 23.45 «Новости культуры». 06.35 «Пешком...». 07.05, 20.05 «Правила жизни». 07.35 «Сита и Рама». Сериал. 08.20 «Владлен Давыдов. Ни о чем не жалею». 09.05, 22.55 «Эйнштейн». Сериал. 10.15 «Наблюдатель». 11.10, 01.40 «XX век». 12.10 «Дороги старых мастеров». 12.25, 18.45, 00.45 «Игра в бисер». 13.05, 02.45 «Цвет времени». 13.15 «Наука верующих, или Вера ученых».

Россия Культура

06.30, 07.00, 07.30, 10.00, 15.00, 19.30, 23.45 «Новости культуры». 06.35 «Пешком...». 07.05, 20.05 «Правила жизни». 07.35 «Сита и Рама». Сериал. 08.20 «Владлен Давыдов. Ни о чем не жалею». 09.05, 22.55 «Эйнштейн». Сериал. 10.15 «Наблюдатель». 11.10, 01.40 «XX век». 12.10 «Дороги старых мастеров». 12.25, 18.45, 00.45 «Игра в бисер». 13.05, 02.45 «Цвет времени». 13.15 «Наука верующих, или Вера ученых». 14.00, 20.45 «Цивилизации». 15.10 «Пряничный домик». 15.40 «2 Верник 2».

20.30 «Спокойной ночи, малыши!». 20.45 «Цивилизации!». 21.45 «Сати. Нескучная классика...». 22.25 «Те, с которыми я... Георгий Рерберг». 01.30 «Цвет времени».

Белсат

07.00, 21.00, 00.35 «Аб'екты!». 07.15 «Вечаровы шпільі». 07.30 «ПраСвет». 08.10 «Беларускі свет». 08.30 «Мова навожа»: «Агучка па-беларуску». 08.55 «Эксперт». 09.15 «Зона «Свабоды». 10.20 «Этнарыхтаванне». Серыял. 11.15 «Я не буду гатага есці». 11.55 «Давайце разбірацца». 12.15 «Візіт». Д/ф. 13.35, 21.45 «Размовы з садоўнікам». М/ф. 15.25 «Цудоўныя поры года». Серыял. 16.15 «Вобраз Бога навомацак». Д/ф. 16.30 «Хай так TV». 17.05 «Даты праўды: 03.07.1944. Вызваленне Мінска». 17.25 «Бегуны па пустынях». Д/ф. 18.25 «Невядомаа Беларусь»: «У цэмыры». Д/ф. 18.50, 01.20 «Загадкі беларускай гісторыі»: «Вільня як наша сталіца». 19.05, 01.35 «Асабісты капітал». 19.30 «Вось так». 19.50, 21.25, 23.30, 01.00 «Студыя «Белсат».

15.40 «Белая студыя». 16.40 «Человек в проходном дворе». Сериал. 17.50 «Камерная музыка». 19.45 «Главная роль». 20

ЛИЧНАЯ ЖИЗНЬ

завіля і вартість наявका-
тунації у пераліску за
своіх абыхав, рэдакцыя
якіх пацыянта аўтару на-
ліч гэтых рэгістрацыяў
у 2010 г. выдадзена

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь (пасведчанне аб дзяр-
жаўнай рэгістрацыі №224 ад 6 сакавіка 2000 г.). Надрукавана
ў друкарні дзяржаўнага прадпрыемства «Выдавецтва
«Беларускі Дом друку». ЛП №20330/106 ад 30.04.2004,
Мінск, пр. Незалежнасці, 79. Падпісан у друк 10.01.2019 у 17.00.
Аб'ём 4 друк. аркушы. Тыраж 23 025 экз. Заказ № 91.